

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK

Siyasi Gazete

NİSAN 2003, Yıl 7 Sayı: 93 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 50p.

İŞTE SÖMÜRGE İDARESİ İŞTE FAŞİZM İŞTE DEVLET TERÖRÜ



İŞTE EMPERYALİZM İŞTE BARBARLIK

ABD VE İNGİLİZ EMPERYALİSTLERİNİN
IRAK'A SALDIRISI KATLIAMA DÖNÜŞTÜ



Baş Yazı

Ne yapmalı!!

Herşeyden önce barış hareketinin birliği ni göz bebeğimiz gibi korumalıyız.

Bu hareketin bölünmediği, birlikte hareket ettiği şartlarda nelere kadir olduğunu son dört ayda gördük.

Bazı siyasetler Annan Planı'nın elde edilemediğini, dolayısıyla da barış hareketinin hiçbir şey elde edemediğini söylüyorlar. Bu tam bir yanılgıdır!

Barış hareketinin esas kazancı hemen hemen tüm halkımızın siyasi bir eylemlilik içine girmiş olmasıdır. Hem de mevcut rejime karşı bir siyasi eylemlilik.

Bunu bir zafer olarak görmeyenler, siyasette zaferin ancak ve ancak kitlelerin eylemleri üzerinden elde edilebileceğine inanmayanlardır.

Tabii ki halkımız bu eylemleri üzerinden elde etmek istediği siyasi sonucu, Annan Planı'nın imzalanmasını elde edemedi.

Ama birlikte hareket etmeyi, bir hedefi ele geçirmek amacıyla birlikte hareket etmeyi öğrendi.

En önemlisi, sorunlarımız burjuvaların eline terk edilirse tüm eylemliliğe rağmen sonuç alınmayacağını gördük.

Yani sorunlarımızı çözmek istiyorsak iktidarı ele geçirmemizin gerekliliği konusunda kitlele ve pratik bir ders aldı.

Yerel burjuva güçlerin, yabancı burjuva güç, devlet ve örgütlerin sorunlarımızı çözmediğini, çözemediğini, onlara sunulan

tüm isteklerin onlar tarafından red edildiğini, bu isteklerin yerine gelmesi için onların hiçbir ciddi çaba içine girmediklerini gördük.

Bir şey elde etmek istiyorsan iktidar olmalısın!

İyi ama nasıl?

Bazı siyasetler ülkemizin kuzeyindeki seçimlerin bir palavra olduğunu, seçimler üzerinden iktidara gelinmeyeceğini iddia ediyorlar. Türkiye buna müsaade etmez diyorlar.

Bu arkadaşlar burjuva şartlarda seçimlerin iktidar imkanı sunduğunu düşünüyorlar galiba! Bu onların burjuva demokrasisine hayranlığının ürünüdür. Bizim siyasetimizin böylesi bir sorunu yoktur!

Bizim siyasetimizin temelini kitlelerin siyasi gerçekleri öğrenmesi, burjuvazinin devrilerek iktidara gelmelerinin gerekliliğini öğrenmeleri, ve bu amaçla gerekli olan herşeyi yapmaya hazır olmalarını, bu amaçla örgütlenmelerinin sağlanmasını garanti altına almak oluşturmaktadır.

Seçimlere karşı çıkan siyasetler bu amacı elde etmek için neler öneriyorlar?

Koskoca bir hiç!

Ellerini kavuştur ve başkalarının bizi kurtarmasını bekle! Hem de kim o başkaları? 29 yıldır hiçbir sorunumuzu çözmemiş olan, çözmek diye bir derdi olmayan yabancı burjuva güçler!

Bizim siyasetimiz mevcut şartlarda barış

hareketinin birliğini koruyabilmek, halkımızın yerli ve yabancı burjuva güçlere dayanmak zorunluluğu eğilimini yerle bir edip, kendi güçlerine dayanmak, yabancı ama kendinden olanlara dayanmak fikrine ulaşmalarını sağlamak için herşeyden önce Annan Planı'nın önerdiği referandumu kendi gücüyle yapmasını zorlamaktadır. Böylece yabancı güçlerin bize yardım konusundaki ciddiyetsizliği kesin olarak görülecektir.

Sonrasında, bizim siyasetimiz barış hareketinin seçimlere birlik içinde katılmasını önermektedir. Barış hareketi birlik içinde seçimlere katılırsa, seçimleri kazanacaktır. Son dört ayın gelişmeleri bunu ispatlamaktadır.

Bu şartlarda Türkiye'nin seçim sonuçlarını dikkate almayacağı, seçimleri kazanan barış hareketinin halkımızın taleplerini yerine getirmesinin Türkiye tarafından önleneceği söyleniyor. Biz birleşik bir barış hareketi olarak seçimleri kazanalım. Halkımızı bu araç üzerinden kendi istekleri etrafında örgütleyelim. Onun isteklerine, demokrasi üzerinden elde etmek istediği amaçlarına izin vermeyenler vermesin. Ve görelim nice olursa olsun!

Burada önemli olan sorun seçimleri kazanmamız sonrası bunun veya bunun halkımızın demokratik olarak ortaya koyduğu siyasi iradesini tanıyıp tanımaması

değildir. Burada önemli olan şey halkımızın örgütlü bir şekilde, birlik halinde demokratik iradesini ortaya koyması, ve kimlerin bu iradeyi tanıyıp tanımadığını da görürken, birlik ve örgütlülük içinde olmasıdır.

Bunu elde edersek 'vatan bizim olur' ve de gerekirse yeni seçimler de olur!

Bu yönde iki temel sorun görünmektedir.

Bunlardan birincisi seçimlere karşı çıkma, seçimleri boykot etmek siyaseti güden siyasetlerin barış hareketinin birliğini bölmeleri, böylece seçimleri kazanma imkanımızı zayıflatması-belkide imkansız kılmasıdır. Bu siyasetler, aynı zamanda halkımızı zafer için örgütleme amacıyla hiçbir ciddi öneride de bulunmamaktadırlar.

Bunlardan ikincisi seçim taktiklerine taraf olan siyasetlerin, seçimlerin barış hareketi tarafından ortaklaşa örgütlenmesine yan çizmeleri, barış hareketinin ülkenin dört bir tarafında oluşmasını engellemeleri, hep birlikte oluşturulan ve halkımızın demokratik seçeneğini yansıtarak seçimleri kazanacak bir barış hareketinin oluşmasını engellemesidir.

Her iki eğilim de halkımızın kendi sorunlarını kendilerinin çözmesi için gerekli siyasi bilinç ve örgütlenmeye kavuşmasını engellemektedir.

Barış hareketi her iki eğilimi de yenilgiye uğratmak zorundadır.

Hücredeki Adalının Rüyası...

MAHIR ÇAYAN

Taş duvar, demir karyola ve yerlerde sayısız izmaritler.
Helanın pis kokusu, rutubetli, sıkıntılı, nikotinli, İnsanı serseme çeviren kurşun gibi ağır bir hava, Duvarlar sanki soğuk dalgaları imal ediyor. İstediginiz kadar üzerinize kalın şeyler giyinin, Oligarşinin hücrelerinde soğuğu yenmek imkansız. Ranzanın karşısında kafesli demir kapı, Arkasında Mehmet.
Görevi dakikası dakikasına beni denetlemek Mehmedim utaniyor, kahroluyor.
'Askerlik ağız n'aparsın'diyor.
Aslında o da tutsak.
Ben hücre içinde, o hücre önünde.
Günde beş kere büyük başlar bakar içeriye; Yüzlerinde tecessüs.
'Çılgın adam, 3-5 kişi ile koskoca karanlıklar İmparatorluğuna kafa tutan adalılar.'
Ama yine de 'çılgın adamın' karşısında Bir eziklik, bir burukluk duyuyorlar o başka.

Gündüz gece diye bir ayırım yoktur hücrede, Zaman ve mekan özümlemiş artık.
Sadece koldaki saatler, geceyi gündüzü bildiren. 19'ık yirmidört saat yanar.
Bir nefes, bir dumandır yoldaşım, Cigaramı her çeşitte duman olur, Uçar giderim, ta uzaklara.
Çoğu kere Ada'ma giderim, Cigaramın dumanı, beni memleketime; Ada'ma götürür.

Kahpe İstanbul'un, kahpe bir bölgesinde, Bir evdeyim, yoldaşlarımla beraber.
Bu ev, yoldaşlık-dostluk-karadışlık-mertlik-kazanç ve sevgi evidir.
Bu evde, herşey o kadar güzel ve o kadar anlamlıdır ki...
Ev de değil, ada, ada!
Satılmışlığın, kahpeliğin, riyakarlığın, adiliğin ve her çeşit aşağılık ve her çeşit yabancılaşmanın karışımı olan, Karanlık Denizi'nin ortasında, Güneşi batmayan bir ada.

Ben ne şuralıyım ne buralı, Adalıyım adalı, Adam ormanlıktır.
Dostluk yoldaşlık, mertlik ormanı, bütün ada'mı kaplar.
Erdemin güneşi yirmidört saat aydınlatır adamı Biz ada sakinleri bilmeyiz karanlığı.
Ben adalıyım ey kahpe hücre, Ada'lı.
Doğru ya, sen nereden bileceksin Ada'mı. asırlık, feodal, militarist hücre.

Ya, sen, öküz benzemek için kasılan, şişen haset kurbağa hilkat garibesi bilir misin ada'mı? Dünya karanlıktır, güneşi batmayan böyle bir ada yeryüzünde yoktur.
Değil mi karanlıklar cücesi, zavallı acuze? Ya sen yarasalar şairi, pişkin Cacomocho? Değil şiirlerde, masallarda bile böyle bir ada yoktur.
böyle bir ada eşyanın tabiatına aykırıdır. Senin için değil mi karanlıkların kapkapa şairi? Senin dediğin eşyanın değil, karanlığın tabiatına aykırıdır.
Karanlık cüceleri, acuzeler, düzrüler...

Yarının Türkiye'sinin hayvanat bahçesinde teşhir edilecekler...
Adam kalabalıktır hain hücre:
Elde mitralyözlerle,
Sierra Maestra'da, Falcon'da, Vietnam'da Mozambik'te, Angola'da, Sina çöllerinde... Özgürlüğün türküsünü söyleyenler.
Zulme, kahpeliğe, sömürüye karşı...
Dişile, tırnağıyla üç kıtada karşı koyanlar benim evlatlarımdır kahpe hücre.
Benim adamın ormanlığından aldıkları fideleri, "bırdır bırdır diyor, kahpeler koalisyonunun dünyasına .

Kel dünya, Ada'mın ağaçlarıyla ayıbını örtüyor, güzelleşiyor artık.
İyi bak bana feodal duvar, iyi tanı beni. Seni yerle bir edecek Ada'lıları iyi tanı. Adam ve hemşerilerinin çoğu ne halde diye dudak bükme, orospunun dölü utanç duvarı Evet adamı karanlığın suları bastı.
Evet, benim gibi pek çok adalı bu çirkef suların altında, ama boşuna sevinme, Ada'm batmaz, yok olmaz Ada'm, sadece karanlık denizinde yerini değiştirdi.
Hepsi o kadar.

Kıbrıs Sosyalist Partisi ABD-İngiliz emperyalistlerinin Irak'a yönelik başlatmış oldukları vahşi savaşla ilgili olarak 23 Mart 2003 tarihinde kamuoyuna bir basın bildirisi sunarak vurguladı:

ABD emperyalistleri ve onların işbirlikçileri Irak halkına karşı girişmiş oldukları bu vahşi saldırının sonuçlarından sorumludurlar

Bildirinin tam metni aşağıdaki gibidir:

ABD emperyalizmi, kaynaklarının ve pazarının tamamen kendi hegemonyasında olduğu, tek kutuplu bir dünya yaratmak hedefiyle, petrol kaynakları bakımından zengin Irak'a, ülkeyi işgal etmek üzere, saldırdı. ABD emperyalistleri ve onların işbirlikçileri, tüm dünyanın gözü önünde, tüm dünya halklarının muhalefetine ve Birleşmiş Milletler Örgütü hukukuna rağmen bir barbarlık ve canavarlık eyleminden başka birşey olmayan bu kanlı saldırıya girişmiştir. Saldırının üçüncü gününde, gerekçe olarak öne sürülen hiçbir olguya rastlanmaması, bu aşağılık saldırının petrol kaynaklarını ele geçirme girişimi olduğu gerçeğini açıkça ortaya çıkarmıştır.

Kendi ülkemizdeki barış savaşımızın

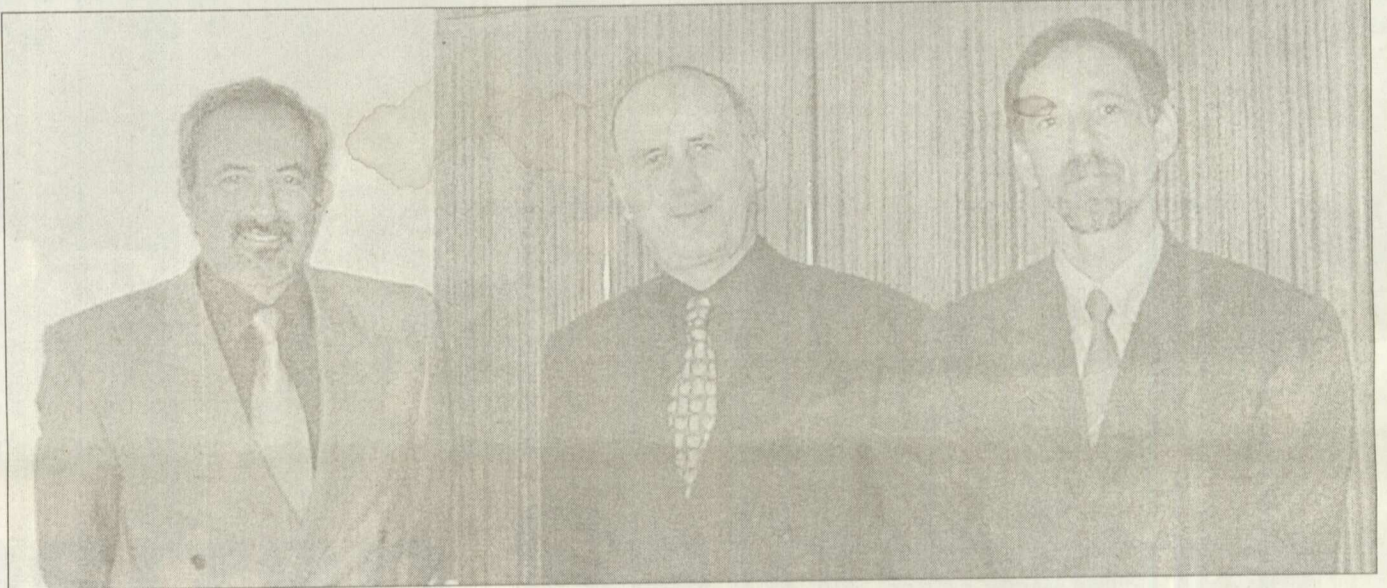
da akamete uğraması için yürütülen emperyalist kaynaklı çabaların, bu hegemonya dalaşının bir parçası olduğu kuşkusuzdur. Gerek saldırganlardan biri olan İngiliz emperyalizminin ülkemizdeki üslerini kullanması, gerekse Güney Kıbrıs yönetiminin hava sahasını ABD savaş uçaklarına açması ülkemizi bu barbar saldırıda bir sıçrama tahtası haline getirmiştir. Bu durum, Ada'mızda barışın karşısında duran güçlerin kirl emellerini bir kez daha açığa çıkarmıştır. Emperyalizmin dilediği zaman, dilediği yerde, pervasızca insan haklarını ve uluslararası hukuku çiğneyerek insanların, halkların yaşamlarına ve yaşam haklarına, özgürlüklerine, bağımsızlıklarına karşı sürdürdüğü bu kanlı ve kansız saldırıları, yükselmekte olan halk hareketlerinin durduracağından da

kuşkumuz yoktur.

ABD emperyalistleri ve onların işbirlikçileri Irak halkına karşı girişmiş oldukları bu vahşi saldırının sonuçlarından sorumludurlar. ABD emperyalistlerini ve işbirlikçilerini, ülkemizi bu barbarlığa alet edenleri şiddetle ve nefretle lanetliyoruz ve bu saldırıya bir an önce son verilmesi çağırısını yapıyoruz. Halkımızı ve tüm dünya halklarını bu saldırının durdurulması için mücadele bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

Kıbrıs Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi

Başka milletlere ve ülkelere karşı savaş yapmak, savaş propagandası yapmak, savaşçılara imkan sunmak insanlık düşmanı suçtur.



Slovak Cumhuriyeti'nin Kıbrıs Büyükelçisi KSP'yi ziyaret etti

18 Mart Salı günü Slovak Elçisi Sayın Jan Varso KSP merkezine bir nezaket ziyaretinde bulundu.

Büyükelçi KSP Genel Sekreteri Mehmet Süleymanoğlu ve Siyasi Büro Sekreteri Kazım Öngen tarafından karşı-

landı. Yaklaşık iki saat süren toplantıda, Kıbrıs sorunu ve genel sorunlar tartışıldı ve KSP'nin görüşleri Büyükelçiye iletildi.

Anka Kuşu A. Savaş

Barış Mücadelesi ve Sorunlar

Kıbrıs Türk halkının yürütmekte olduğu BARIŞ MÜCADELESİ kritik bir dönemeçten geçmektedir.

Bilindiği gibi 10 Mart tarihinde Lahey zirvesi başarısızlıkla sonuçlanmış ve BM Genel Sekreteri K. Annan kendi inisiyatifinde yürütülmekte olan sürecin sona erdiğini, ciddi bir politika değişikliği yapılmadığı takdirde de sürecin tekrardan başlamayacağını açıkça ifade etmiştir.

Politika değişikliği, halk iradesinin görüşme masasına yansmasıyla gerçekleşebilir ancak.

Halk ezici bir çoğunlukla iradesini Annan Planı çerçevesinde bir anlaşmadan yana koymuş olmasına rağmen, halkı temsil ettiğini iddia eden UBP-DP Hükümeti ve onların atadığı görüşmeciler Denktaş halkın oluşun iradesinin tersine davranmış ve sürecin anlaşmazlıkla sonuçlanmasını sağlamışlardır. Halkın iradesini ayaklar altına alan bu güçler yalnız değildir. Onlar Türkiye'nin en karanlık güçlerinin her anlamda desteğini almakta ve bu güçlerin temsilciliğini

yapmaktadır.

Bu durumda yapılması gereken halkın iradesini temsil etmeyen bu güçlerden kurtulmak ve halkın iradesinin gerçek temsilciliğini yapacak güçlerin iktidarını gerçekleştirmek olmalıdır. Bu noktada önümüzde iki temel sorun durmaktadır. Birincisi, işlemekte olan AB katılımı takvimidir. 16 Nisan'da Selanik'te gerçekleştirilecek zirvede içinde Kıbrıs'ın da bulunduğu on ülkenin AB'ne girişi kesinleşecek. Bu tarihe kadar anlaşma konusunda bir gelişme sağlanamazsa; görünen o ki, sağlanması çok zor, bu durumda Kıbrıs'ın AB üyeliği hangi koşullarda gerçekleştirilecek? 1960'ta oluşturulan Kıbrıs Cumhuriyeti mi? Yoksa, Annan'ın öngördüğü Birleşik Kıbrıs Devleti mi?

Denizdeki balığın pazarlığı olmaz! Yani, kurulmamış bir devlet "önce AB'ne alınsın sonra kurulur" yaklaşımı ne kadar realist bir yaklaşım olur? Böyle bir yaklaşım teorik olarak imkansız değildir elbet ama, sadece teorik olarak... Pratikte bunun büyük sorunları vardır. Öncelikle Kıbrıs Rum ve Yunan burjuva yöneticilerinin böyle bir yaklaşıma kolay kolay geleceklemini bekleme safak olur. Bunun da ötesinde AB patronlarının böylesi bir bilinmezliğe kendiliğinden razı olacıklarını hayal etmemek gerekir.

16 Nisan "kapının arkasında"... Hayallerle geçirilecek zaman yok. Belli ki, 1960 Cumhuriyeti alınacak AB'ne.

Yapılacak katılım anlaşmasında olası erken bir anlaşma durumunda ortaya çıkacak ortak devletin ortaya çıkaracağı farklılıkları kaale alacak ve uyumluluk sağlayacak önlemlerin yer alması gerekecektir. Bunun için öncelikle Kıbrıs Rum liderliği, Yunanistan ve AB yetkilileri zorlanmalıdır.

Önümüzdeki iki temel sorundan ikincisi, iktidarın nasıl ele geçirileceğidir. Öncelikle, iktidarın kimseye altın tepside sunulmayacağını bilincinde olunmalı. Şu anda iktidar erkini ellerinde bulunduranlar bunu kaybetmemek için ne gerekirse yapacaklardır. Bu durumda Barış Güçleri hem akıllı hem de kararlı olmak zorundadırlar.

Akıllı olmalı, "sol lafazanlığa" prim vermemeli, aynı oranda da kararlı olmalı ve pasifizme kesinlikle fırsat tanınmamalıdır.

Bilinmelidir ki, "işgal altında seçim olmaz, hükümet olabilir ama, iktidar olmazsınız" yolundaki "sol lafazanlık" ile "yapabileceğimiz her şeyi yaptık, olmuyor..." gibi pasifist söylemler hep aynı kapiya çıkar. Nasıl olsa 16 Nisan'dan itibaren AB üyesiyiz. Önemli olan da bu!

Ama, unutulmamalıdır ki, 16 Nisan'dan sonra sadece BİREY olarak AB üyesiyiz, Kıbrıs Türk Toplumu olarak değil...

Şaşırtmak

Gancelli Evren
MANER

Birleşik Halk Cephesi

İngiliz bir general, "hani çok yoğun bir saldırı başlatacaktınız, hiç de o kadar yoğun bir saldırı yapmıyorsunuz" sorusuna bağıntılı olarak, başlattıkları müdahale tarzının 'masa başı generalleri'ni şaşırttığını, şaşırtmanın, kandırmanın savaş sanatının temellerinden biri olduğunu, onlar şaşırdıysa belki Sadam'da şaşırtmış olabileceklerini söyledi.

Şaşırtmak, aldatmak sadece savaş sanatında değil, diplomaside de uygulanan bir yöntemdir.

Bu yöntemin esas karşıtı güçlü olmaktan geçer. Güçlü isen, isterse şaşırtırsınlar. Uzun dönemde, şaşırtıklarına pişman edersin kendilerini.

Bunun burjuvalar için anlamı ekonomik, askeri, siyasi-diplomatik güçtür.

Türkiye burjuvazisi güçsüzdür! Tüm bu alanlarda yabancı burjuva güçlere bağımlı olması yanında, kendi halkı ile de bağları kopuktur!

Komünistler için anlamı ise, önce kendi saflarında çelik gibi bir örgüt, ve bununla doğrudan bağıntılı olarak kitlelerle sıkı bağdır. İşçilerden ve kitlelerden kopuk komünizm güçsüzdür. Bu bağ kurmak zorundadır. Onlardan kopuk en çelik gibi bir komünist örgüt bile

Kıbrıs sorunun çözümü burjuvalara bırakılmamalıdır. Onlar bu sorunu kendi burjuva çerçevelerinde bile çözmekten acizdirler. Tek kurtuluş yolumuz anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulmasıdır. Tüm çalışmalarımız bu amacın elde edilmesine tabi olmalıdır.

yozlaşır gider. Her komünist, şartlara bağlı olan bir 'kitle' denetimi altında olmalıdır. Yoksa biter o komünist! İktidardaki komünizm ise ülkenin sanayileşmesini ve böylece bağımsızlığını garanti altına almalıdır. Bu başarıldıktan sonra, bağırsınlar çağırırsınlar, ve becerirlerse de şaşırtırsınlar. II. Dünya savaşında olduğu gibi ağızlarının paylarını alırlar!

Bu yöntemle karşı doğru-
dan yöntem ise istihbarattır.

Bunun burjuvalar için anlamı kendi bağımsız istihbarat örgütüne sahip olmaktır. Halbuki geri ülkelerin burjuvaları, onlara yardım etmek amacıyla, kendi istihbarat örgütlerinin kapılarını ardına kadar büyük güçlerin istihbarat örgütlerine açmışlardır. Sadece istihbarat örgütleri değil, asker-sivil bürokrasileri

de yabancı güçlerin etkisi altındadır. Devletleri su tutan bir kap değil, su geçiren süzgeç gibidir.

Komünistler için bunun anlamı malumdur. Demokratik yöntem ve çalışma tarzında ısrar etmek, tüm faaliyetlerini kitlelerin denetimine açık ve tabii tutmak. Yabancı, ve onların işbirlikçisi yerli istihbarat örgütlerinin karalama ve yıkma faaliyetlerine karşı şu anda Komünistlerin ellerinde mevcut tek panzehir budur. Komünistlerin alını işçilere, vatandaşlara ve milletlerine karşı her zaman ak olmalıdır, ve bu herkes tarafından bilinmelidir! İktidardaki komünizm ise, yabancı güçlere katıyetle açık vermeyecek, ama dünya halklarının sempatisi üzerinden, onların istihbarat örgütünü su tutmaz süzgeçe çevirecek bir istihbarat örgütü

kurar. Bir yandan profesyonel istihbaratçılara, öbür yandan kitlelere dayanan bir istihbarat örgütü!

Bugünlerde 'masa üstü generallik', 'masa üstü diplomatik' yapmak zorundayız. Dolayısı ile de yanıltılma, yanıltma ihtimalimiz yüksektir. Buna karşı alabileceğimiz tek tedbir burjuvazinin ve emperyalizmin temel, genel eğilimlerini sıkı bir şekilde öğrenmek, tüm yanıltma ve şaşırtma operasyonlarına rağmen olayların kaçınılmaz yönünü böylece şaşırmadan tespit etmektir.

Bu alanda, ve bu sayede şu ana kadar başarılı olduğumuzu söyleyebiliriz!

Kıbrıs sorununun çözümü burjuvalara bırakılmamalıdır. Onlar bu sorunu kendi burjuva çerçevelerinde bile çözmekten acizdirler. Tek kurtuluş yolumuz anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulmasıdır. Tüm çalışmalarımız bu amacın elde edilmesine tabi olmalıdır.

Ara sıra şaşırsak-şaşırtılsak da, bu yolda yürüyoruz ve yürüyeceğiz. Bizi zor şaşırtırlar!

Türkiye'de süren kavga başka kavga... Ortadoğu'da iş, görev alma kavgası... Ne işi mi? Birinci senaryoya göre şöyle... ABD, Irak'ı işgal edip, halkı katlettikten sonra...

Irak'ta istediği kukla devleti kuracak... Kendi eliyle seçtiklerini başa oturtup, kumandayı eline alacak... Petrol altında, Ortadoğu altında... Her şeyin göbeğinde olacak... Bu noktada Türkiye'yi kim sallar? Bu koşullarda Türkiye yine Amerika'nın ileri bir karakolu olarak kalacak mı? Türkiye'ye artık ihtiyaç olacak mı? TC askerinin Kuzey Irak'a girmeye isteğine ve de sancısına bu noktada bakmak gerekmektedir...

Şimdiden yer almazsa, önemi azalır... Nasıl olsa Türkiye emperyalist bir ülke... Kendi bölgesinde egemen bir sese sahip...

Komşularını korkutan bir ülke... Yayılmacı bir ülke... Amerika'ya komşu olduğunda işler daha farklı...

Bir Amerika tarafından uzaktan kullanılmak ve yönlendirilmek vardır... Bir de yakında olmak vardır...

Türkiye ile Amerika şimdi bir sınır kadar uzak olacak...

Amerika ile Türkiye ilişkileri değişmekte...

Bu noktada Kıbrıs sorununa da bir çözüm bulunacağına yönelik büyük bir heves var...

Umut var...

Ne diyor arkadaşlar...

ABD Türkiye'yi İngiltere gibi AB'nin içine yerleştirecek...

Almanya'nın, Fransa'nın ensesine...

Her iki taraftan da AB etkilenecek...

Türkiye nüfusuna göre, AB parlamentosunda ne sandalyeler alır...

'Kıbrıs' da çözer artık, değil mi ama?

Seçime gitmenin ne manası kalır o zaman?

Peki ya işler yolunda gitmezse...

Bu topraklarda sistemi ben tek başıma değiştireyim diyebilen bir parti olduğuna inanıyor musunuz?

Ben inanmıyorum...

Bu olamaz...

Gericici güçlerin, sistemin, azınlığın egemenliği, zulmü sürerken...

Buna karşı örgütsüz bir şekilde, tek bir parti olarak, mücadeleyi kazanabileceğimize inanıyor musunuz?

Mecliste şimdiye kadar "halkçı" partileri gördük...

Nasıl çalıştıklarını, ne yaptıklarını...

Halk, meclis denilen egemenlerin tiyatrosuna oturmadıktan sonra...

Orayı gerçekten kendi meclisi yapmadığı sürece...

Ve mecliste yapılacak ilk iş olarak, cumhurbaşkanını görevden almazsa...

Bunun hiçbir tadı olmaz...

Aksine bu sistemin yasallaşması olur...

Şimdiye dek bütün partiler hemen hemen meclisi (eski sigara fabrikası) dene...

Ne değişti?

Aksine sol geçinen partiler sağ kesimle işbirliğine giderek halkı yanılttı...

O dönemde çıkan yasaları saymaya gerek yok...

Ondan da vazgeçiyoruz...

Artık bu halk meydanlardaki gücünü tek bir noktaya vermelidir...

Meydanları dolduran yetmiş bin Kıbrıslı Türk artık birlikteliğini, KSP'lisi, TKP'lisi, CTP'lisi, BKP'lisi olarak ortak çalışarak göstermelidir...

Yani, BMBP olarak iktidara gelmelidir...

Ancak bu birliktelik halkı kurtuluşa götürür...

Son noktayı koyar...

Egemenleri yerinden oynatır...

Halk iktidarına doğru bir yol açar...

Yoksa AB gelip bizi kurtaracak mı?

HAYRET 1!

Allah Allah. Kerkük'teki ABD özel silahlı güçleri nasıl vardılar oraya?

Herhalde Saddam'dan vize aldılar, Küveyt'ten Kerkük'e kadar turist otobüsleriyle seyahet ettiler.

Bir de şu vatan hainleri Türkiye'den doğru girdiler demezler mi?

HAYRET 2!

Allah Allah. Hani TSK Genel Kurmayı ABD'nin bir dediğini iki etmezdi? Carter, Bush'a "ne yaptın lan benim çocuklara, manyak herif!" diyormuş.

Bush'ta Carter'e "senin çocuklar Almanlarla Fransızları bize karşı oynayacaklarını sanıyorlar ama Almanlarla Fransızların bizimle birlikte olduklarını çakmadılar. Yakında benim "... çocukları" (our bastards) seninkileri yiyecek" demiş.

Bu konuşmayı çok gelişmiş dinleme cihazları ile dinleyen, ve herkesin de dinlediğini bilen Chirac ve Schröder ise "vallahı yalan söylüyorlar, bak BM'yi devreye sokup savaşın enternasyonal hukuğa karşı olduğunu, Bush ve Blair'in İnsan Hakları Mahkemesine çekilmesi gerektiğini ilan edeceğiz, inanmayın siz onlara" diye mektuplar yazıyormuş!

HAYRET 3!

Allah Allah. Akelli Kıbrıs Cumhuriyeti hükümeti ABD uçaklarına Kıbrıs'ın hava sahasını açtı.

Hani Akel anti ABD ve de anti NATO idi?

Akel'de az değil hani. Hem o'cu hem bu'cu. Hem Irak'ta savaşa karşı protesto, hem de ABD'ye destek!

HAYRET 4!

Allah Allah. KC hükümetine ne oluyor? Bizim hava sahasını ABD'ye açiverdi.

UHH ve Denktaş duymasın. Hemen itiraz ederler! Var mı öyle bizim devletin hava sahası hakkında ahkam kesmek!

Karşı çıkın. Sonuna kadar arkanızda durmayan vatan haini olsun!

Öyle lafla değil. Onu Doğu Perinçek bile yapar!

Karşı çıkmayan ne olsun?

HAYRET 5!

Allah Allah. AB üyeliği istemek vatan hainliği ama Amerikan-İngiliz uçaklarını, gemilerini, askerlerini vatan toprağına yerleştirmek vatanperverlikmiş. Türk oğlu Türksen oyle yapman gerekiymiş.

Rum oğlu Rumluk da oyle yapmayı gerektirmiş. Memleketin kalelerini düşmanlara teslim edenlere açmak yok diyor Kemal Paşa-Atatürk. Siz bilirsiniz demi UHHci Volkancılar!

İngiltere Gündemi

Arif Bektas

Kumarı kim kazanacak?

ABD ve İngiltere'nin Irak'a saldırısının bir kumar olduğu herkesçe bilinen bir gerçek. Bush ve Blair'in başını çektiği bu kumarın sonunda, kazananın hangi cephe olacağı konusunda spekülasyon yapmanın fazla bir yararı yok. Bush ve Blair'in bu kumarı kaybetmeleri durumunda, kendi ülkelerindeki sermaye güçlerinin hedefi olacağı gün gibi ortada.

Bu haydutların kazanması da olanaklı değil zaten. Savaşı kazansalar ya da şu veya bu oranda hedeflerine kavuşsalar da, dünya halkları, onları her zaman katil olarak görecektir. Mazlum halkların üzerine

bomba yağdırmayı "demokrasi" adına yaptıklarını da her fırsatta söylemeyi ihmal etmiyorlar.

Bunların, danışmanlarının ve tarafsız olduklarını ileri süren, propaganda mangası basınlarının görüntüleri ve konuşmaları artık kin ve nefretle izleniyor. Bu adamlar tek başına değiller elbette. Bunları bu katliamlara ve dehşete iten, onların temsil ettikleri emperyalist sistemdir.

Irak'ta, Irak halkının başına yıllardır bela olmuş Saddam rejimini devirmeyi hedeflediklerini söyleyen bu haydutların sistemi ise Saddam'dan daha da korkunç. Bunu dünya alem, Bagdat'ın bombalandığı ikinci gün gördü ve göremeye devam ediyor. Buna göre ortaya çıkan sonuç; önce bu haydutların rejiminin değişmesi lazım. Rejim değişikliğine ABD ve İngiltere'den başlamak lazım.

"Halk savaş istemiyor, neden siz savaşa gidiyorsunuz?" sorusuna Blair, "Ben doğru olduğunu düşündüğüm bir şey yapıyorum" diyordu. Peki Saddam ne diyor? O da doğru

olduğunu düşündüğü bir politika yürütüyor. İngiltere'de, geçtiğimiz hafta 1 milyon kişi tekrar sokaklara çıktı. Her kesimden katılım vardı. Ülkenin toplam 20 şehrinde yürüyüşler ve onlarca şehir ve kasabada da savaş karşıtı eylem ve etkinlikler vardı. Bu eylemler her gün yapılmaya devam ediyor.

Önce, Saddam'la terör örgütlerinin bağının olduğunu söylediler. Daha sonra rejim değişikliği dediler, daha sonra kimyasal silah derken en son olarak Irak'ı işgale gittiler. İngiliz halkı bu gerçeği biliyor ve artık Blair'i, "Yalancı Blair" olarak tanımlıyor. Hafta sonu yapılan eylemler arasında, Blair'in seçim bölgesi olan Sedgfield kasabası da vardı. Yaklaşık bin kişi kasaba merkezine yürüyerek yolları trafiğe kapattı. Blair'in, her Sedgfield'e gittiğinde mutlaka uğradığı İşçi Partisi Klübü'nde toplanan kalabalık, klübün artık Blair'e açık olmadığını da kamuoyuna duyurdular.

Blair'in partisinde de isyan büyüyor. Bu hafta sonu olağanüstü konferans toplayan savaş karşıtı İşçi Partililer, Blair'i düşürmeyi de tartışacaklar. Ülkeyi savaşa sokan bir

partide kalmak istemeyen İşçi Partili tabanı, Blair'le bir yere gidilemeyeceğini ve bu partinin bir şekilde değişmek zorunda olduğunu biliyor.

Blair, parti liderliğini bir sonraki seçimden sonra bırakmak istediğini daha önce söylemişti. Son kozunu da oynuyor. Gerek partisi ve gerekse halkı karşısında, Irak'ta başarılı çıksa bile İngiliz halkı onu, hep mazlum halklara bomba atma kararı alan bir İşçi Partili olarak anımsayacaktır. İktidara geldiği 1997 yılından bu yana, 6 kez askeri hareket ve savaşa giren Blair, muhafazakarı da geçti. Böylesi bir "İşçi Partili" düşman başına.

Bu sonuçlar İngiltere'nin dış politikasını da yıpratıyor ve çıkan sonuç; bu haydutlar ne yaparsa yapsın, dünyanın büyük bir çoğunluğunun karşı olduğu Irak kumarını kaybetmeye mahkumlar. Fiili olarak kaybetmeleri durumunda da, kendi sermaye ve karanlık güçlerinin kurşununa kurban gimezlerse iyi.

Dünyadan.... Dünyadan.... Dünyadan.... Dünyadan....

İngiltere

İtfaiyeciler Sendika Liderliğine Kızgın

Uzun süredir devam etmekte olan itfaiyeciler ile işverenler arasında maaş ve çalışma koşulları konularında yaşanan ayrışma sonucunda, sendikalarının tekrardan sunulan öneriyi kabul etme önerisini itfaiyeciler veto etti.

Perşembe günü için planlanmış olan İtfaiyeciler grevi sendika liderliği tarafından ertelendi. Sendika liderliği iki gün önce işverenler tarafından tekrardan sunulan ve ilkinden hiç de farklı olmayan paketi kabul etmek istedi. Bu karara karşı sendika üyeleri bu öneriyi veto etti ve liderliğe kızgınlıklarını ifade ettiler. Sendika başkanı Andy Gilchrist içinde bulundukları siyasi şartlarda bundan iyisini ummayınız dedi. Ne var ki sendika üyeleri hemfikir olmadı ve sendika liderliğini üyelerini arkadan bıçaklama ile suçladı. Delegelerin hemen hemen hepsi önerinin ret edilmesi karar tasarisini onayladı. Oylama neticesinin sendika liderliğini utandırması beklenirken Gilchrist "bu oylama sendikamızın ne kadar demokratik olduğunu gösterir" dedi.

İşverenler tarafından sunulan öneri ülke çapında değerlendirilecek ve greve gidilip gidilmeyeceği kararlaştırılacak.

Bu manevra sayesinde, Irak savaşı başlaması ile birlikte greve gidilmesi umut edilen itfaiyecilerin önerisi kesildi.

Delegeler bu tavır karşısında liderliğe karşı hoşnutsuzluklarını dile getirdiler. Delegelerden İtfaiyeci Tennyson Turney "Liderlik bu işte bizim için yoksa def olsunlar" görüşünü desteklediğini belirtti. Bazı çevreler de bu türden manevraları şu anda İngiltere'nin en güçlü sendikalarından olan İtfaiyeciler Sendikasını bölüp zayıflatma taktiği olarak değerlendirdiler.



ABD'de protestocular tutuklanmakta

San Francisco'da yapılan eylemlerde polis 1,025 kişiyi tutukladı.

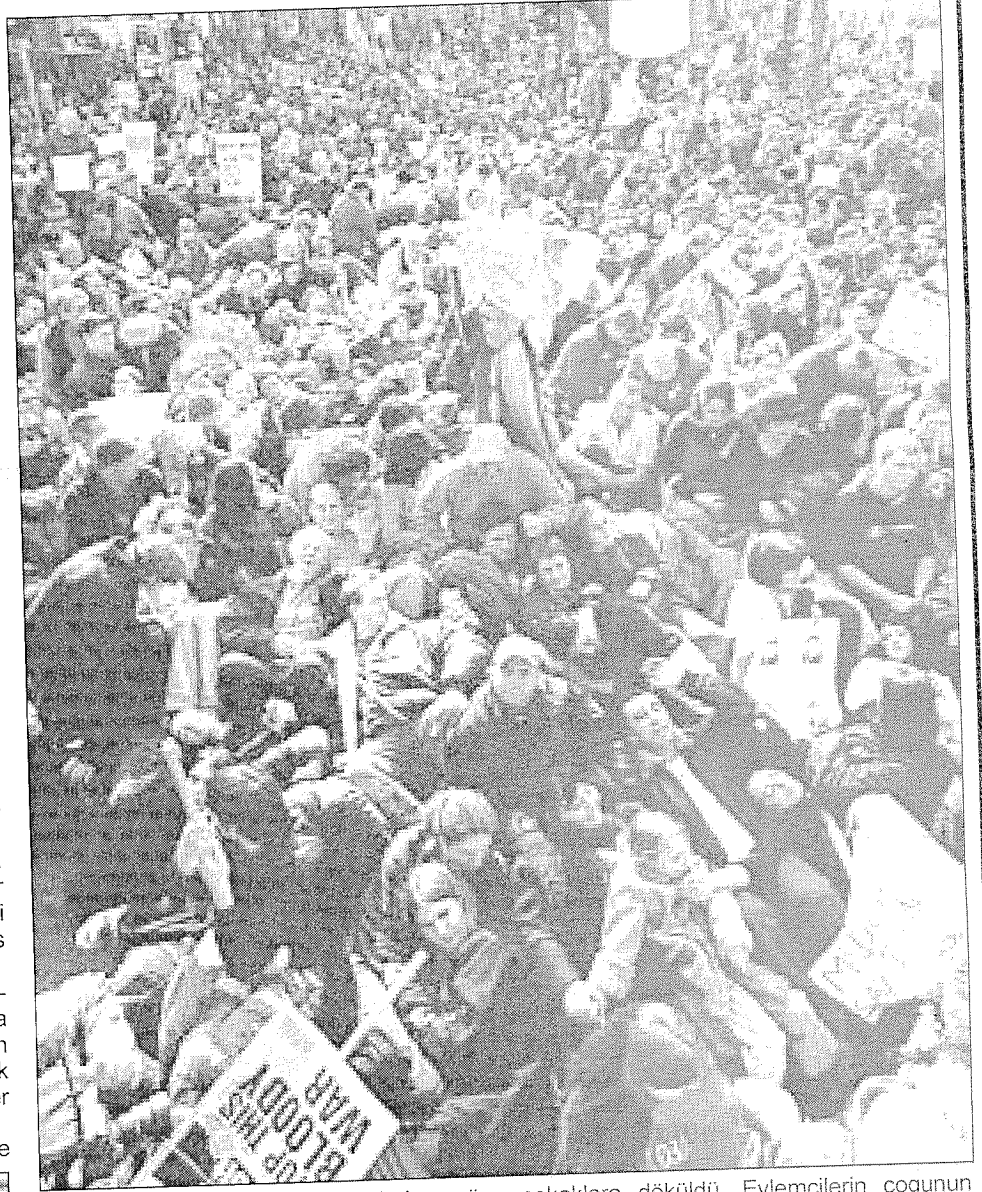
Göstericilerin sokakları tıkaması üzerine saldırgan geçen polis çıkan çatışmada bazı göstericileri tutukladı. Gösteriler ABD'nin her eyaletinde binlerce insanın katılımı ile gerçekleştirildi.

Gösteriler sadece ABD ile kısıtlı da kalmadı. Belçika, Misir, İspanya, Hindistan ve de İsviçre'de de insanlar sokaklara dökülerek bu petrol savaşını kinadi ve durdurulması taleplerini dile getirdiler.

San Francisco'daki gösteriye katılan J. Mark katılanların görüşlerini "bu sıradan bir gün değil ABD hükümeti haksız bir savaşı başlattı, bundan sonra yeni bir çağa girmiş bulunmaktayız" olarak yansıttı.

New York'ta gerçekleştirilen savaş karşıtı eylemler birçok caddenin kapatılmasına neden oldu. Ünlü Harvard üniversitesinden en az 1500 öğrenci öğle vakti sınıfları terk ederek eylemlere katıldı. En büyük eylemler Avrupa'da yasandı.

Brüksel'de polisler ABD elçiliği önünde



toplanan göstericilere su pompaları ve göz yasartıcı bombalarla saldırdı. Eylemi düzenleyen örgütler eyleme 3000'den fazla katılım olduğunu açıklarken polisler de bunun yarısı kadar insan katıldı diyor.

Misir'da da polis Kahire'deki ABD Elçiliğine yönelen kızgın halkı cop ve su pompaları ile dağıttı. Öğrenci gurupları adına konuşan Fadlallah Abu Wafia "biz sadece Amerikalılara bu ülkede bulunmalarını istemediğimizi belirtmek istedik" dedi.

Suriye'nin baskerinde yapılan gösterilerde ABD baskani savaş canisi olarak nitelendirildi ve "cehenneme kadar yolun var" sloganları atıldı. Burda da göstericiler ABD elçiliklerine yöneldi ve yine polis tarafından siddetle karşılandılar.

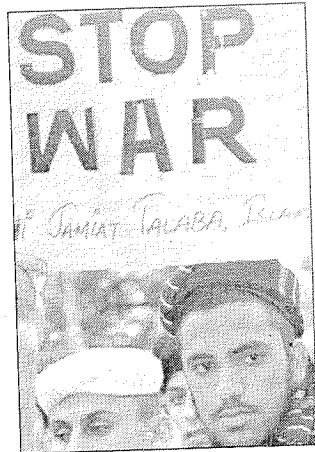
Yunanistanda en az 100,000 kişi baskent'te

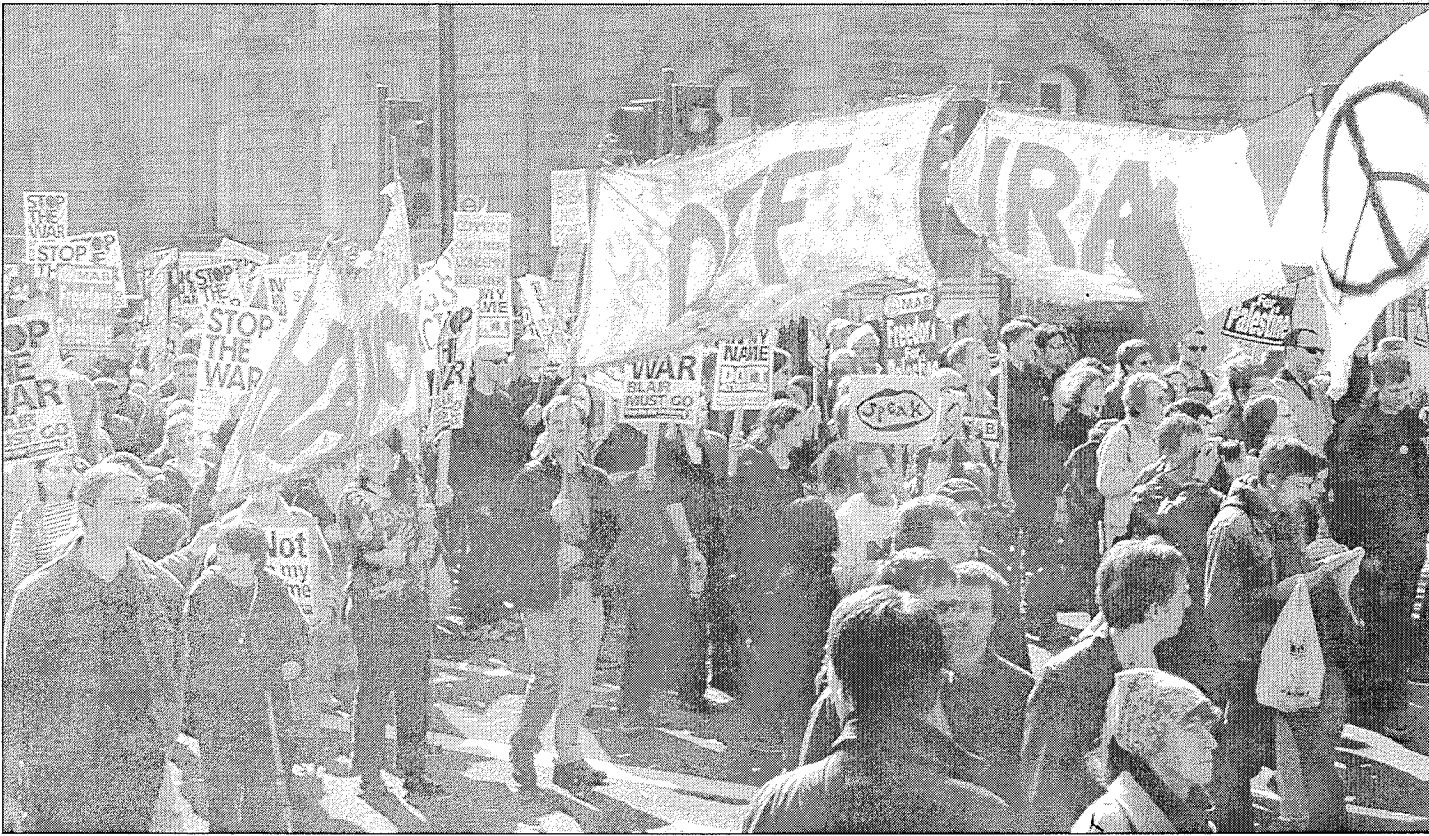
sokaklara döküldü. Eylemcilerin çoğunun öğrenci olduğu tahmin edilmektedir. 15 yasındaki Lefteris Faniotakis "biz sınıflarımızı terkettik ve öğretmenimize bize katılmasını önerdik" dedi.

İtalya da da on binlerce öğrenci ülke çapında aynı anda gösterilerde bulundu.

Viyana'daki İngiliz konsolosluğu göstericiler tarafından yumurta yağmuruna tutuldu ve polis burda da göz yasartıcı bombaları ile eylemcilere saldırdı.

Tüm bunlar dünyanın dört bir tarafında milyonlarca insan tarafından tekrar tekrar yapılan ve yaşanan eylemlerin sadece birkaçı. Bu kadar karşı görüşte olan insanlara rağmen emperyalistler burjuva çıkarlarını önde tutarak ne kadar 'demokratik' olduklarını bize tekrar tekrar sergilediler.





Londra'da "Savaşa Hayır" Mitingleri

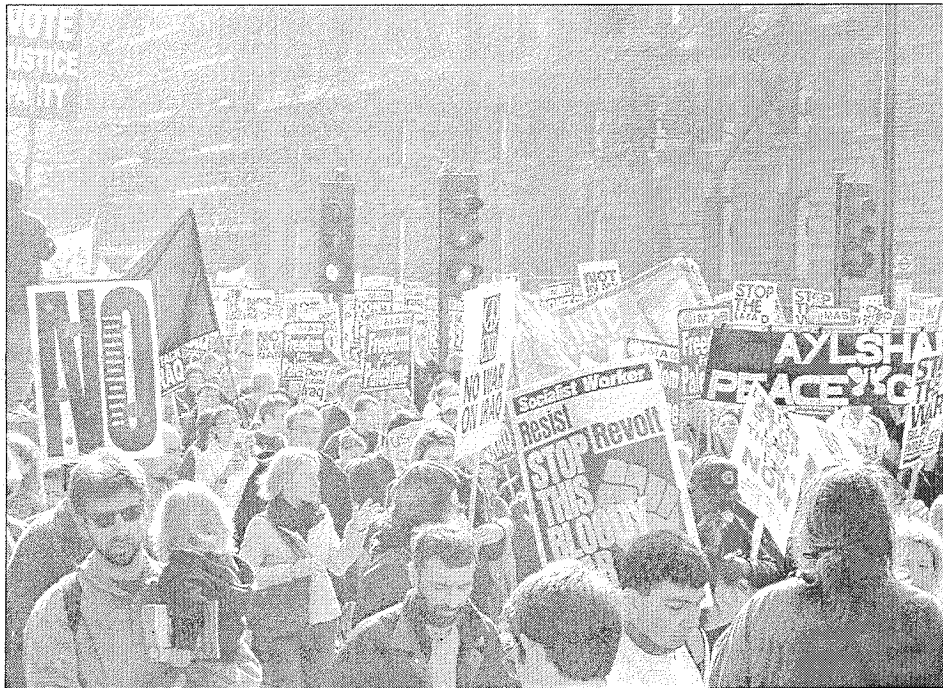
KSG Londra – İngiltere'deki barış yanlıları, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin 20 Mart'ta Irak'a saldırısı başlatılmaması, Londra'da Parlamento Meydanı'na Perşembe sabahı gelerek eylemlere başladılar.

Irak'a saldırı eylemleri haberi alınır alınmaz bir grup üniversite gençliği İngiliz Dışişleri Bakanı'nın evinin önünde sembolik eylemlerde bulunarak Dışişleri Bakanı Jack Straw'u protesto ettiler. Perşembe sabah saat 06:30'da Jack Straw'un evinin önüne toplanan gençler, önce siren sesi ile bakanı yatağından uyandırdılar. Daha sonra gençler, Jack Straw'un evinden ayrılacağı sıralar üstlerine kırmızı boya dökererek ve yere yatarak Irak savaşının katliam olduğunu bakana gösterdiler.

Ancak eylemler bununla kalmadı. Uzun yıllar pasif duran Londra üniversite gençliği eylemlerini yoğunlaştırdı. Üniversite öğrencileri dersleri terk ederek Londra Üniversitesi Öğrenci Sendikası önünde buluştular. Daha sonra gençler, Parlamento Meydanı'na gelerek eylemlerini devam ettirdiler. Üniversite gençliğine Liseli gençler de katılarak Parlamento'nun önündeki yolu, yola yatarak kapattılar.

Üniversite gençliğinin yanında Parlamento Meydanı'nda savaşı protesto eden yetişkinler de vardı. Polis protesto eden ve yolu kapayan gençleri zorla kaldırmaya kalkışınca çatışma çıktı. Polisin bu zorbalığına karşı yetişkinler ve üniversite öğrencileri, polise madeni para fırlatmaya başlayınca ve ellerinde olan sopalarla karşılık verince polis geri çekilmek zorunda kaldı.

20 Mart Perşembe akşamı savaşa karşı olan kitleler Parlamento Meydanı'na toplanarak protestolarını sürdürdüler. Savaşa Karşı Koalisyon'un Parlamento Meydanı'ndaki bu protesto çağrısına cevap verenlerin sayısı otuz binin üzerinde idi.



Parlamento Meydanı'ndaki eylem gece geç saatlere kadar sürdü.

20 Mart Perşembe günü Londra'daki bu eylemlerin yanında aynı gün Manchester'de, İskoçya'da ve İngiltere'nin birçok merkezlerinde protestolar düzenlendi.

Savaşa Karşı Koalisyon örgütü 22 Mart Cumartesi günü Londra'da bir yürüyüş daha organize etti. Bu yürüyüşe cevap veren bir milyona yakın kitle İngiltere'nin her yanından gelerek Londra'nın merkezinde buluştular. Yürüyüşün iki kolu vardı. Bir kol Gower Street'ten diğer kol da Embankment'ten başladı. Embankment korteji Parlamento önünden geçerken savaşa karşı sloganlarını daha güçlü şekilde dile getirdiler. Kortej Trafalgar Meydanı'ndan

Picadilly Meydanı'na doğru yürüyerek orada Gower Street'ten gelen kortejle birleşti.

Embankment'ten yola çıkan kortej yürüyüşün bitiş noktası olan Hyde Park'a dört saatten fazla bir zamanda ancak ulaşabildi. Yürüyüş kolunun ucu Hyde Park'ta olmasına karşın Embankment'te hala daha yürüyüşe başlamak üzere olan kitleler beklemekteydi.

Miting boyunca bandolar, kostümler ve pankartlarla katılan kitleler "Savaşı Durdurun!", "Blair İstifa!", "Barış Hemen Şimdi!" sloganlarını atarak yürüyüşü gerçekleştirdiler.

Yürüyüş sonunda Hyde Park'ta savaşa karşı olan sendika ve sivil toplum liderleri ve milletvekilleri savaş durdurulana kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar.

Hyde Park'tan ayrılan kitleler evlerine geri dönerken Londra'nın meşhur alışveriş merkezi olan Oxford Street'ten geçmeye başladılar. Ancak Polis toplu bir şekilde hareket eden gruba müdahale edince tansiyon yükseldi. Yürüyüşe katılan kitleler evlerine erken gitmek yerine kendiliğinden Oxford Street'te toplanarak Polisin barış yanlısı grubu tutuklamasını engelledi. Ancak polisle itişip kalkışma sırasında bazı protestocuların tutuklanmasına engel olmadı. Polis kordon oluşturmaya karşın Barış yanlıları gece saat sekiz'e kadar Oxford Street'te beklediler ve Polis oluşturduğu kordonu açarak eylemcilerin serbest olarak evlerine dönmelerine boyun eğmek zorunda kaldı.

Oxford Street'te sayıları oldukça az olduğu gözlenen polis, eylemcilere kordon kurmak yerine yakınlarda bulunan ABD elçiliğine giden yola çifte barikat kurmayı tercih etti.

22 Mart Cumartesi olan eylem ciddi çatışmalar olmadan sona erdi.

Londra Mektubu

Emperyalist Savaş ve Kıbrıs'ta Barış

Azami karlar, dünyanın en önemli ham madde kaynağı olan petrolü kontrol altına alma uğruna emperyalizmin ne kadar barbar olabileceği ve olduğu gözlerimizin önünde ceryan etmektedir.

ABD ve İngiliz emperyalizminin Irak halkına karşı giriştiği bu insanlık dışı barbarlık karşısında kayıtsız kalmak, "bizim gücümüz ne ki" şeklinde mazeretlerle ezilen halk yığınlarını eyleme çağırmamak emperyalizmin tam da istediği pasifliği sağlamaktan başka birşey değildir.

İngiliz emperyalisti Tony Blair, savaşa muhalefet olan kilise başpiskoposlarına, muhalefet parti liderlerine ve sivil toplum örgütlerine savaş başladığı için savaşa karşı söylemlerde bulunmalarını söyledi. Emperyalistler, savaş sırasında cephe gerisinin cephe kadar sağlam olması gerektiğini çok iyi bildiklerinden, bunu sağlamak için medyayı ve toplum içinde etkili olan sivil toplum örgütlerini kullanmaktan geri kalmıyorlar.

Irak'taki Saddam rejimi emperyalist dünya sisteminden ayrı bir yerde durmaktadır. Tıpkı Türk emperyalistleri gibi Irak rejimi de Irak, Kürt, Türkmen vs halklarını topla tüfekte, gaz bombaları ile baskı altında tutmaktan uzak durmuyor. Ve ABD-İngiliz emperyalistleri bunları örnek göstererek kendi barbarlıklarını saklamaya ve haklılaştırmaya çalışıyorlar.

Ama nefile!

Tüm bunlara rağmen 22 Mart'ta Londra merkezinde savaşa karşı yapılan gösteriye bir milyona yakın kitlenin katıldığı dikkate alındığında emperyalistlerin politize olmuş kitlelerden korktuğu açık bir gerçektir. Tıpkı Kıbrıs'ta Barış ve Çözüm eylemlerinin Kıbrıs'taki hakim sınıflara yarattığı korku gibi...

Dünyanın her bir köşesinde ilerici, demokrat sendika liderleri üyelerine çağrılarda bulunarak kitlelere sokaklara dökülmelerini ve ABD-İngiliz emperyalist ittifakının bu savaşının insanlığa karşı bir suç olduğunu söylediler. Fakat Güney Kıbrıs'ta sendikalar ve sivil toplum örgütleri savaşa karşı gösteriler yaparken, ağırlığı AKEL olan Kıbrıs Hükümeti ise ABD emperyalizmine savaş için hava sahasını açıyor. Bu ne tutarsızlık!

Kuzey Kıbrıs'ta Barış ve Çözüm için kitleleri sokaklara dökme başarıları BMBP yanı başında Irak halkına karşı yapılan katliam konusunda aynı kitleleri sokaklara dökme uzak duruyor. Bu ne tutarsızlık!

Savaşlardan bıkmış usanmış ve barışa susamış bir toplum olarak bizlerin İtalya'da, Yunanistan'da, Bern'de, Paris'te, Londra'da, San Fransisco'da ve dünyanın birçok merkezlerinde kitlelerin giriştiği eylemlerden kat kat fazlasını Kıbrıs'ta yapmamız gerekmiyor mu? Hele hele İngiliz üslerinin bu savaş için kullanıldığını bile bile bu konuda eylem yapmamak insanlığa karşı girişilen bu suça seyirci kalmak değil mi?

Gücümüz zayıf olabilir. Ama emperyalist savaşa karşı mücadelede dünyada yalnız değiliz. Dünyanın tüm barışsever insanları ile omuz omuza dayanışma içerisindeyiz.

Öyle ise meydanlara dökülüp İngiliz-ABD emperyalistlerine karşı haykıralım.

Emperyalist Savaşa Hayır!

Emperyalizmin Boyunduruğuna Hayır!

Kıbrıs'ta Barış, Ortadoğu'da Barış, Dünya'da Barış İstiyoruz!

Irak Savaşı insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur!



Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik... Gençlik...

Soru

Birleşmekten ve de örgütlenmekten başka kaybedecek neyimiz kaldı?

Hazırlayan: Evren MANER

Polemik

DÜŞÜNDÜĞÜNÜZ, * SÖYLEMEK İSTEDİĞİNİZ, * SÖYLEDİĞİNİZİ SANDIĞINIZ, * SÖYLEDİĞİNİZ, * KARŞINIZDAKİNİN DUYMAK İSTEDİĞİ, * DUYDUĞU, * ANLAMAK İSTEDİĞİ, * ANLADIĞI... ARASINDA FARKLAR VARDIR. DOLAYISIYLA İNSANLARIN BİRBİRİNİ YANLIŞ ANLAMASI İÇİN EN AZ 9 İHTİMAL VAR

Üniversite Günlüğü

Gençler olarak nasıl birlikte bir hareket yürütebileceğimize kafa yormalı!!!

Çete ve Küreselleşme Alameti

ABD, BM Güvenlik Konseyi'nde savaşı destekleyecek 9 ülke bulamadı. ABD medyası Fransa'yı suçluyor. ABD'de "şahinlerin" akıl hocalarından Charles Krauthammer'e göre Fransa'nın tutumu Irak'la değil, "dünyayı kimin ve nasıl yöneteceğiyle ilgili" (Time). Bugün yaşamakta olan binlerce Iraklı işte bu yüzden, önümüzdeki günlerde, öldürülmüş olacak. Bu noktaya nasıl geldiğimizi, dünyayı yönetmeye kimlerin aday olduğunu, bunların kimi özelliklerini bir kez daha anımsamakta yarar var.

Irak savaşının kararı 11 Eylül'den yıllar önce, aralarında bugünkü Başkan Yardımcısı Cheney, Savunma Bakanı Rumsfeld, Yardımcısı Wolfowitz, Savunma Politikası Paneli Başkanı Perle gibi askerî-sinai kompleksin, petrol lobisinin parçası, daha dün kadar militarist İsrail lobisi JINSA'nın Yönetim Kurulu'nda yer almış bir ekip tarafından "Project for the New American Century" adlı kurulda alındı ve bir rapor olarak yayımlandı. Rapora göre, ABD'nin küresel egemenliğini korumak, Ortadoğu'ya yerleşmek için büyük çaplı bir militarist sefer-

berlik gerekiyordu. Ama ABD halkı buna hazır değildi. Belki, Pearl Harbour gibi büyük bir felaket katalizör olabilir, havayı değiştirebilirdi. Tarih, seçimleri kazanmadan iktidarı gasp eden bu ekibe bekledikleri fırsatı 11 Eylül'de verdi... Simdi dünyayı bunlar yönetmeye hazırlanıyorlar.

Rumsfeld, Bush yönetimine katılıp "şer eksenine" savaş açmadan önce, 1994'te Amerikan Kongresi'nde, Balistik Füze Tehlikesine Karşı Komisyon'un başkanıymış. Clinton'ın, Kuzey Kore'ye, nükleer silah programını bırakmasına karşılık silah yapımına uygun olmayan iki nükleer santral verme önerisine, Rumsfeld, kirli bomba yapmaya uygun atık maddeler üretilecek diye karşı çıkıyordu; ama aynı zamanda Kuzey Kore'ye, 200 milyon dolarlık nükleer teknoloji satmaya çalışan İsviçre şirketi ABB'nin yönetim kurulu toplantılarına katılıyor, maaşını da alıyordu (Neue Zürcher Zeitung, 17.02.03). Rumsfeld bugünlerde ABD'nin Kimyasal Silahlar Konvansiyonu'ndan çıkmasını da istiyor. Gazeteler ABD'nin Irak savaşında "bastırıcı-sakinleştirici gazlar"

kullanmaya hazırlandığını yazdılar. Uzmanlar, Moskova'daki tiyatro işgali olayında çok sayıda tutsağın ölmesine yol açan bu tür gazların, kimyasal silahlara ilişkin uluslararası konvansiyonlara aykırı olduğunu söylediler (The Independent, 9/03). Geçenlerde, Irak'ın kimyasal silah programının en önemli bileşenlerinden biri olarak saptanan Faluca-2 kimya fabrikasının 1985 yılında, büyük bir gizlilik altında bir İngiliz şirketi tarafından kurulmuş olduğunu da öğrendik.

CNN'de Wolf Blitzer'in programına konuk olan Perle'nin ise eleştirilere hiç tahammülü yok! Perle, ortağı olduğu Trirame Partners şirketinin Bush'un savaş politikalarından dolayı milyonlarca dolar kazanmaya çalıştığına ilişkin bir soruyu yanıtlarken, uluslararası Suudi silah tüccarı Adnan Kaşıkçı ve bir Suudi işadamıyla yaptığı toplantıyı gündeme getiren New Yorker dergisinin Pulitzer ödüllü yazarı Seymour Hersh için "terörist" sıfatını kullandı. Hersh'le konuşan Suudi Arabistan'ın ABD Konsolosu, toplantıyla ilgili olarak Perle'nin "hem yüz milyon dolar kazanmaya çalıştığını, hem de bu anlaşma

olursa Suudi rejimine ilişkin eleştirilerini hafifleteceğini ima ettiğini" aktarmış.

Bush yönetimi tarafından, Irak'ta bir kuyularını geliştirmeye yönelik 1.5 milyar dolarlık proje için teklif vermek üzere davet edilen üç ABD şirketinden, en güçlü aday Halliburton (Wall Street, Journal) yönetim kurulundan resmen istifa etmiş olmasına karşın, geçen yıl Chaney'e bir milyon dolar ödemiş (The Guardian 13/03). Boşuna mı, Cheney pazaritesi günü CNN'de, artık daha fazla beklemenin bir anlamı yok diyordu?

Dünyanın en büyük bono yatırım şirketi PIMCO'nin genel müdürü Paul McCulley'e göre "Amerikan emperyalizmi, tarifi gereği, küresel kapitalizmden, piyasanın gizli elinden, hükümetlerin görünür yumruğuna doğru bir yöneliştir" (The Nation). Bu yumruğun şimdi bir talan ve yıkım aracı olması bir yana, 20. yüzyılın başında da böyle olmadı mı? Küresel serbest piyasa ütopyası, yol açtığı krizin ve savaşların altında kalmadı mı? Bir zamanlar da küreselleşme hayalleri vardı...

Kıbrıs Sorunu ve Irak!

Kıbrıs Sorunu'nun çözümünün burjuvazinin eline bırakılması şartlarında, bu işin onlar saflarındaki güç dengesi tarafından belirleneceğini defalarca yazdık, anlattık.

Burjuva saflarda Kıbrıs Sorunu etrafında oluşturulan güç dengelerinin sürekli bir değişim içinde olduğuna, elini Kıbrıs balına sokmuş burjuva devletlerin fazla sayısına da atıfta bulunarak defalarca değindik. Sorunun çözümü bunlara bırakılırsa çözümün mevcut şartlarda imkansız olduğuna, bunlar arası güç dengesi ve dolayısı ile de bunlar arası anlaşma imkanlarının zorluğuna defalarca değindik.

Irak sorunu devreye girdiğinde, güçler dengesinin ABD-Türkiye-İsrail ittifakı oluşarak değişeceğini, bu şartlarda anlaşmanın tek yolunun Türkiye'nin tüm isteklerinin yerine getirilmesi ile mümkün olacağına işaret ettik; BM çerçevesinde sunulan planlar da Kıbrıs Cumhuriyeti hükümetine bu yönde, Türkiye çıkarına tavizler, içermekteydi.

Şu anda ise sadece bölgesel değil, dünya çapında, güçler dengesinde bir alt üst oluşla karşı karşıyayız. Bu oyunun nasıl oynanacağı, ne sonuçlara yol açacağı konusunda kesin bir şey söyleyebilecek durumda değiliz. Almanya-Fransa ittifakı ABD ile köprüleri atabilecek mi? Yoksa ABD onları köprüleri atmaya zorlayacak mı? Yoksa işler yine ABD-İngiltere şer ittifakının hegemonyasında devam mı edecek? Türkiye tüm bu gelişmelerden sonra kendini nerede bulacak? Güçlenmiş mi, zayıflamış mı? Demokrasi yönünde adımlar atmış mı, yoksa iyice gerilemiş mi? Kürtlerle ve kendi halkıyla iyi ilişkiler kurmuş mu, yoksa onlara top yekün, veya parça parça saldırmış mı? Bilemiyoruz!

Kesin gördüğümüz tek olgu kitlelerin



politize olması.

Sadece burjuvlar arası güç dengeleri sarsıntı içinde değil. Yöneten burjuvalarla halk kesimleri arası güç dengesi de sarsıntı içinde.

Kendimizi ve kitleleri burjuvaziye, emperyalizme karşı hazırlamayı esas almalıyız. Bu günlerde ihmal edilemeyecek tek şey, doğrudan bize bağlı olan tek şey, bizim hakkın-da ahkam kesebileceğimiz tek kesin şey budur.



Parka Ziya Çelik

Safları Sıklaştıralım

Emperyalist savaş başladı.
Tüm şiddetiyle de sürüyor...
Tüm yıkıcılığıyla...
Tüm barbarlığıyla...
Tüm hukuk dışılığıyla...
Tüm vahşiliğiyle...
Televizyonda maç izler gibi canlı yayın bombardıman seyrediyoruz...
Vahşi kapitalizmin katil füzelerinin insanların üzerine düşmesi, çocukları dahi acımadan öldürmesi naklen geliyor gözlerimizin önüne...
Kanlı ve de canlı...
Birkaç petrol tekelinin zenginliği uğruna, Birkaç silah tekelinin refahı uğruna, En fazla elli kişinin zenginliği için girişilen bu emperyalist savaşta kimbilir kaç kişi ölecek...
Kimbilir kaç kişi sakat, öksüz, yetim, dul, evsiz, işsiz kalacak...
Irak, nispeten tüm geri teknolojisine rağmen çarpışıyor.
"Müttefikler", gümbür gümbür ölüm kusuyor.
Geçenlerde bir arkadaşım bana şunu

sormuştu;
"Ne dersin? Sence Irak ikinci bir Vietnam olur mu?"
Gülümsemiş ve "hayır" demiştim. Yönünü sosyalizmden yana çevirmemiş, Halkını zehirli gazlarla katleden, Saddam gibi bir diktatörün başta olduğu bir ülkede,
Anti-emperyalist ve anti-faşist yönde tabandan gelişen bir halk hareketi yeşer-medikçe,
İkinci bir Vietnam olamaz...
Bir yanda Saddam faşizmi, Diğer yanda beş bin kollu ahtapot; emperyalizm...
Ancak olayı da şu şekilde sınırlamak doğru değil;
Yani, ne Saddam faşist bir diktatördür diye Amerikan emperyalizminin safını tutmak,
Ne de emperyalizm karşıtlığı adına Saddam gericiliğini savunmak, Tutarlı değil...
Safımız, ezilen, sömürülen emekçi halkın ve onun haklı savaşının yanısıdır...
Safımız, donanmasıyla, askeriyle, üssüyle, topuyla, roketiyle ülkesini işgal edenlere karşı koyan mazlum Irak halkının yanısıdır...
Belki de çok yakın bir tarihte safımız, emperyalizmi ülkesinden defetmiş ve

sömürücü sınıfı devirip, iktidarını kurmak için harekete geçen Irak işçi ve köylülerinin safı olacak.
Bu da mümkün...
Haksız savaş yapmak ve savaş yapıcılara ortak olmak, insanlık düşmanı suçtur!
Bu suçu kimlerin işlediği ortada...
"Koalisyon kuvvetleri"nden, ABD'ye yarıdakçılıkta birbiriyle yarışan bölge ülkelerine kadar hepsi bu suçu işliyor.
Hepsi ama hepsi, tarihin kara sayfasında büyük büyük harflerle yerini alıyor.
Hesap defteri kabardıkça kabarıyor...
Emperyalistler, emperyalistlerin uşakları, yalakaları, hesap defterinin yapraklarını doldurup doldurup taşıyorlar...
Sanmamızı istiyorlar ki saltanatları hiç bitmeyecek...
Ama biz biliyoruz ki, çıkartılan bu savaşlar, onların son çırpınışları...
Adeta, yaralı, ölmek üzere olan bir havyanın sağa sola saldırmaya çalışması gibi birşey bu...
Can çekişen kapitalizmin ahvalini, halet-i ruhiyesini yansıtır tüm bu yaşananlar...
Savaşın sonu nereye varacak bilemem...
Ama her iki tarafın da çok ağır kayıplar vereceği açık...
Olan gene halklara olacak...

Bu da açık...
Atlarla katırlar tepişecek, Olan otlara olacak...
Durum bu...
Emperyalizmin zayıf halkalarının birer birer kopması ne zaman başlar bilemem...
Ama, emperyalizme, oligarşiye, faşizme, kapitalizme karşı mücadelenin şimdi daha bir ivme kazanarak ilerlemesi şart!
Safları sıklaştıralım yoldaşlar!
Omuz omuza verelim!
Irak'ta ve dünyanın dört bir yanındaki bu haksız savaşlardaki "yayında ve yapımda emeği geçen" kanemcilerden hesap sorma vaktidir artık...
Üç beş kişinin zenginliğinin milyarların üzerinde sömürmesi için,
Sömürü çarklarının arasında ezilmemek için,
Kıbrıs'ın, Ortadoğu'nun, bölge ülkelerinin bağımsızlığı, özgürlüğü için,
Anti-emperyalizm bayrağını, sosyalizm bayrağını burjuvazinin burçlarına dikelim!
Safları sıklaştıralım...
İşçi sınıfının partilerinde örgütlenelim...
Halk olarak karşılarına çıkalım...
Yenelim bu kağıttan kaplanları!
Birlik, Mücadele ve Zafer...
Bu bizim elimizde...

Irak Savaşı ve Sonuçları

Irak savaşının emperyalist büyük güçlerin güçsüz bir ülkeyi sömürgeleştirme savaşları olduğu açık. Bu savaşta, bu büyük güçlerin yenilgisi tüm insanlığın isteği.

Bu savaşta, bu büyük güçlerle ittifaka giren tüm Iraklı güçlerin de yenilgiye uğratılması yine tüm insanlığın isteği.

Gel gelelim daha önceleri pek karşılaşmadığımız bir sorun da karşımıza dikiliyor. Emperyalizmin gelişmesinin, ölü bedenini ayakta tutmasının bir ürünü olarak, daha dün kadar yoksulluktan kıvranan sömürge-bağımlı ülkelerin petrol zengini olmalarıdır. ABD-İngiltere emperyalizmi dünya hegemonyasını korumak için onları petrol zengini yaptı. Bu süreç, petrol paralarını silahlanmaya harcıyıp, askeri olarak güçlenen devletlerin ortaya çıkmasına sebep oldu. İran Şahı'nın devrilmesinin bir nedeni budur. Şimdi sıra Saddam'da.

Büyük emperyalist güçlerin bu savaşta yenilgiye uğraması için ilk başta kendi vatandaşları iş başı yapmalıdır. Bizler de buna katkı koymalıyız. Bu Saddam'ın zaferini istemekle eş anlamıdır!

Ama Saddam ne olacak? Emperyalizm sürdükçe, onların petrol-araba ekonomisi sürdükçe, bu petrol paralarını kontrol altında tutmak ve emperyalist yayılmacılık için hem kendi halkına hem de başka ulus ve ülkelere karşı savaş yürüten bu tür burjuvalar, feodaller ne olacak? Bu savaşlarda büyük güçlerin yenilgisini isterken, bu küçük barbarların zaferini mi talep edeceğiz? Bir ara pek çok örgütün yaptığı, bazı örgütlerin hala daha yaptığı gibi, anti komünistlikleri açık olan Çeçen savaşçıları destekleme türünden Saddam mı desteklenecek?

Tabii ki hayır! Saddam'ın gücü dünya emperyalist sisteminden gelmektedir. Onsuz, onun yarattığı imkanlar olmadan Saddam bir şeytir. Onun desteği olmadan Saddam bir şeytir.

Bu savaşta Saddam'ın yenilgisini istemek, Irak'ı işgal etmekte olan emperyalist büyük güçlerin zaferini istemekle eş anlamıdır.

Gel gelelim birbirine zıt bu iki talebi de birden istemek tek doğru yöntemdir.

Savaşta aktif yer alan ülkelerin işçilerinin kendi ülkelerinin yenilgisini savunurken, bunun tüm gereklerini yerine getirirken, bununla bağıntılı olarak kendi ülkeleri ile işbirliği yapan Iraklı yabancı emperyalizm yanlılarına karşı çıkmalarının, onların yabancı emperyalizme ve emperyalizmin Irak'taki bir diğer savunucusu olarak Saddam'a da karşı çıkan güçleri desteklemesinin önünde hiçbir engel yoktur. Bu güçler Irak'ta aşırı olarak zayıfsa bunun bir temel nedeni Saddam yönetimidir.

Burada esas zorluk Iraklı yurtseverlerin ülkelerinin işgale karşı savaşta tutumudur. Bu zorluğun esas nedeni Saddam yönetiminin onlara karşı siyasetidir. Yurtseverlerin, komünistlerin katliamı üzerinde yükselen bu

siyaset şimdi kendini yapayalnız buluyorsa nedeni budur. Iraklı yurtseverlerin hem ülkelerini işgal eden emperyalistlere, hem de onlarla işbirliği yapan Iraklı güçlere, hem de Saddam yönetimine karşı savaş açmaktan başka alternatifi yoktur. Böylesi bir siyaset benimseyen güçlerin her yandan saldırıya uğrayacakları düşünülebilir. Ama bu doğru değildir. Bu güçler tüm dünyanın sempatisini kazanacaklardır. Ve zafere ulaşacaklardır.

Böylesi bir alternatif oluşmamış, savaşın sonuçları tamamı ile burjuva-emperyalist güçlerin kendi aralarındaki dengeler tarafından belirlenecektir. Barbarlık diz boyu gidecektir.

Burada BM üzerinden ortaya çıkan büyük emperyalist güçler saflarındaki bölünmenin ne kadar gerçek bir bölünme olduğu belirleyicidir. Bu bölünme gerçek ise, savaşa karşı çıktığını iddia eden emperyalistlerin Saddam-Irak'ı desteklemesinin önünde hiçbir engel yoktur.

Ya bu bölünme gerçek değilse bir şaşırtma ise?

Mesela tüm bu oyunlar Saddam'ı oyalamak, onun çevresinde diğer geri ülkeleri, mesela Türkiye'yi oyalamak, onları yeni bir bölgesel savaşta yıpratmak için yapıldı ise? Tüm bu BM döneminde Irak'ta ajanlar tur attı, Irak'ın silahlarının bir kısmı yok edildi, ve de Saddam-Irak'ın savaşa hazırlığı böylece sekteye uğratıldı ise? Ve Irak yenildikten sonra ABD-İngiliz hegemonyasında işler eski tas eski hamam sürerse? İhtiyaç elzem olduğu için silahlı güçleri fazla gelişen Türkiye'nin de fırsattan istifade ağzını burnunu dağıtma projesi devrede ise?

Ya da ABD Türkiye'yi yönetenleri ABD'ye karşı duruyor ayaklarına yatma imkanı sunup, AB'ye de madik atıp, Türkiye'yi yönetenlerin milleti peşlerine takmasını, böylece ayakta kalmasını sağlayıp, Kürtleri de zapturap altına alıp ilerisi için başka planlar yapıyorsa?

Türkler ve Kürtler için tek alternatif görünmektedir. Emperyalizmin oyununu oynamak

zorunda olan Türk burjuvalarla birlikte oyun oynamaktan vaz geçmek. Irak'ın tersine Türkiye'de tüm milliyetlerden halkın birliğini temel alan, emperyalizme düşmanlığı temel alan bir muhalefet oluşturmak.

Türkiye'nin her milliyetten yurtsever güçleri bunu başaramazsa gelecek pek parlak görünmüyor.



Sosyalist Gözlem Özdemir Göçer

Emperyalist Hegemonya Dalaşı ve Irak Savaşı

Sosyalist blokun çökertilmesi birçok kimseyi "soğuk savaşın sona ermesi" nedeniyle rahatlatmıştı. Bu gelişmenin gerçekte ne anlama geldiği daha şimdilerde iyice anlaşılmaya başlandı. Kar uğruna emperyalist güçler arasında daha yoğun jeo-politik rekabet, insanlık için kan, gözyaşı ve sefalet.

Belli oldu ki Sosyalizmin varlığı emperyalist sistemin var olduğu bir dünyada, tüm emekçi halklar adına emperyalist güçlerin kar uğruna yürüttükleri rekabetin denetim altında tutulması, haksız savaşların önlenmesi demektir. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği önderliğindeki Sosyalist blokun önce yozlaştırılması, sonra da çökertilmesi ile ABD, emperyalist dünyanın lideri ve tek 'süper güç' olarak ortaya çıktı. Bu tek kutuplu dünya istikrarın değil, istikrarsızlığın nedeni oldu. Soğuk savaşın yerini sıcak çatışmalar aldı.

1989 yılında SSCB'nin dağılmasının ardından 1991'de Körfez savaşı başladı. Ardından Yugoslavya'nın kanlı bölünmesi, ABD'nin Kosova saldırısı, Afganistan'ı işgali

ve şimdi de ikinci Körfez savaşı gündeme geldi.

Bütün bunların nedenleri neler? Tek süper güç olarak ABD güllük gülsürlük bir dünya bulmadı. Karşısına yeni rakipler çıktı. Hem de aynı batı blokuna ait rakipler. Sosyalizm tehdidine karşı ABD'nin himayesini kabullenmek zorunda kalan Almanya, Fransa ve Japonya bu baskıdan kurtularak yeni ekonomik güçler olarak kendilerini göstermeye başladı. Bu güçler kısa sürede ABD hegemonyasına rakip oldular.

Kapitalizme dönen Rusya sahip olduğu nükleer silahlar ve uzay teknolojisi ile, bu kez de kapitalizm cephesinden yeni bir rakip olarak ortaya çıktı.

Pazar ekonomisine geri dönen bir diğer büyük ülke olan Çin de müthiş büyüme süratini, ekonomik gücü ve insan kaynakları ile Amerikan hegemonyasına karşı diğer bir tehdidi oluşturdu.

Buna karşılık ABD, dünya hegemonyasını sürdürürebilmek, tüm emperyalist güçlerin ağababası olarak kalabilmek için bir dizi tedbirler aldı.

Bunları iki başlık altında toplayabiliriz; 1. NATO'nun genişlemesi.

2. Yerli yersiz her fırsatta silahlı güç gösterisine başvurarak rakiplerini sindirmek ve hegemonyasını tümüne empoze etmek.

1999 Balkan savaşı sırasında NATO'nun Orta ve Doğu Avrupa'ya doğru genişlemesinin ardında şu niyetler vardı;

1. ABD'nin Batı Avrupa üzerindeki hakim konumunu ve önderlik rolünü koruyarak

Doğu Avrupa'ya doğru genişlemek.

2. Hem ekonomik hem de stratejik olarak çok önemli bir bölge olan ve SSCB yönetiminde ABD etkisinden uzak kalan Orta Asya bölgesine, ABD'nin NATO maskesi altında sızmasını kolaylaştırmak ve bu bölgelerde askeri operasyonlar düzenlemesini meşrulaştırmak.

3. Rusya ve Çin'i yeni bir strateji çerçevesinde kuşatma altında tutarak denetim altında bulundurmak.

Kuşkusuz gerek Batı Avrupalı emperyalist güçler gerekse Japonya, Çin ve Rusya ABD denetiminde kalmaktan rahat-sızdırlar. Dünya üzerinde kendi emperyalist çıkarlarını 'özgürce' ileri götürmeyi tercih ediyorlar.

ABD ise çok büyük ihtimalle bir CIA tezgahı olan 11 Eylül 2001 saldırısını bahane ederek "terörle karşı savaş" kılıfı altında tüm rakiplerini denetim altında bulundurmak ve onlara karşı gövde gösterisi yapmak için her fırsatta askeri güç gösterisi yapmakta.

11 Eylül'ün hemen arkasından ABD'nin Afganistan'a saldırısına ses çıkaramayan, hatta destek de veren rakip emperyalist güçlerin huzursuzluğu Irak krizi sırasında iyice ortaya çıktı. ABD'nin Irak'a saldırısına BM çatısı altında meşru zemin sağlanarak ABD'ye karşı tepkilerini ortaya koyan Fransa, Rusya, Çin ve Japonya'ya ABD'nin tavrı çok keskin oldu; "Ben yaparım olur!"

Irak'taki ABD saldırganlığı yalnızca petrol kaynakları için yürütülen bir paylaşım savaşı değildir. Aynı zamanda rakip emperyalist güçlerin dünya hegemonyası

için yürüttükleri jeopolitik bir mücadeledir. Tıpkı Afganistan'da ve Kosova'da olduğu gibi.

Bu haksız dalaşmaların kurbanları ise yoksul ve ezilen dünya halklarıdır.

ABD saldırganlığı şu anda masum Irak halkı üzerine füzeler ve bombalar yağdırılmaktadır. Bu savaşta gözden çıkarılan insanların çoğu çocuklar, kadınlar ve yaşlılardır.

Sosyalizmin olmadığı bir dünyanın insanlık için barbarlık olduğu bir kez daha Irak'ta kanıtlanmaktadır. Gözü dönmüş emperyalist caniler kar ve hegemonya uğruna insanları katletmekte, dünyamızın doğal ve ekolojik dengelerini yok etmekte ve insanlığın kültür mirasını, sanat eserlerini imha etmektedir.

Bu barbarlığa dur diyebilecek tek güç uluslararası proleterya'dır.

Emperyalist savaşa karşı çıkmalıyız. Dünyanın her yerinde her görüşten insan anti-emperyalist mücadele cephelerinde biraraya gelmeli ve emperyalizme karşı mücadele etmelidir. Ama bu yeterli değildir. Tüm dünyada proleteryanın örgütlenmesi ve politik bilinçle donatılması esas olmalıdır. Proleterya önderliğinde örgütlenmiş dünya halkları emperyalist barbarlığı sona erdirmeye muktedir olan tek güçtür.

Ya emperyalizm dünyayı mahvedecek, ya da sosyalizm dünyamızın imdadına yetişecektir. Başka seçenek kalmamıştır.

"Kıbrıs'ta Militan Barış Hareketi" Semineri Londra'da yapıldı...

KSG Özel- Kıbrıs'ta son 4 ayda gelişen barış hareketi Londra'da Day-Mer (Türk-Kürt Dayanışma Merkezi) binasında 15 Mart'ta mercek altına konuldu. Militan Barış Hareketi'nin gelişme seyri, kazanımları ve zaafı tartışıldı. Barış Hareketi'nin desteklenmesi için Londra'dan katkılarının neler olması tartışıldı.

Day-Mer'de yapılan semineri KSP Londra Dayanışma Örgütü'nden bir temsilci slaytlarla sundu. Seminer'e yüz kişinin üstünde dinleyici katıldı. Kıbrıs'ta Barış ve Özgürlük hareketinin 18 Temmuz 2000 eylemi ile nasıl doğduğunu anlatan konuşmacı, Annan Planı'nın emperyalistler arası bir uzlaşma planı olduğunu, KSP ve KSG'nin siyasetinin Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti (AEBCH) olduğunu vurguladı. KSP'nin AEBCH programının neler içerdiği, militan barış hareketinin Kıbrıs'ta nasıl geliştiği, KSP ve KSG taraftarlarının bu hareketi ilerletmek için ne gibi mücadele verdikleri, BMBP'ne ne gibi önerilerde bulundukları, Kıbrıs'taki diğer sol siyasetlerinin ne tavrı sergiledikleri katılan kitleye anlatıldı.

Daha 6 ay öncesine kadar kitlelerde bir kıpırdanışın olmadığı bir durumdan 80 binlere varan mitinglerin nasıl ortaya çıktığı anlatıldı. Özellikle daha yakın geçmişe kadar olmayan gençlik hareketinin nasıl kabardığını anlatan konuşmacı, artık Kıbrıs'ta hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığına işaret ederek kitlelerin rejimi dikkate almadıklarını, radyo, TV ve gazetelerde korkmadan Türkiye'nin Kıbrıs'tan artık çekilmesini istediklerini ve Annan Planı'nın imzalanmasını talep ettiklerini dile getirdi.

KSP ve KSG'nin bu mücadelede bıkmadan ve usanmadan nasıl yer aldığını, AEBC siyasetini sürekli olarak ortaya koyarak kitlelerin daha da politize olmasını savundukları, ve KSP ve EKİM Gençlik gruplarının nasıl diğer örgütler tarafından dışlandıkları örnekler verilerek anlatıldı.

Kitle hareketinin şehirlerden kırlara Barış Ateşleri ile nasıl taşındığı anlatıldı. Seminer sırasında miting alanlarından ve Barış Ateş'lerinden fotoğraflar slaytlarla gösterilerek katılımcıların semineri daha



iyi anlamalarına yardımcı olundu.

Militan Barış Hareketi ile kitle hareketinin Kıbrıs'ta yaratıldığını, politik dinamizm sergileyen kitlelerin ve özellikle de gençlerin politize olmasını ve anti-TC hareketin Kıbrıs'ta doğmasını kazanım olarak belirten konuşmacı, bu hareketin zaafını şu şekilde sıraladı:

"1. Güney Kıbrıs'ta Kuzey'dekine benzer bir barış hareketi başlatmasına karşın kısa zamanda durduruldu.

2. Hareket Kuzey Kıbrıs'taki tüm emekçileri başından içine almayı kendine hedef koymadı.

3. Türkiye'deki sol ve devrimci partiler-örgütlerden destek son ayda geldi. O da sınırlı olarak...

4. Türkiye ve Yunanistan Komünist Partileri bu barış hareketinin hedefini reddettiler için halkın bu hareketine destek vermediler.

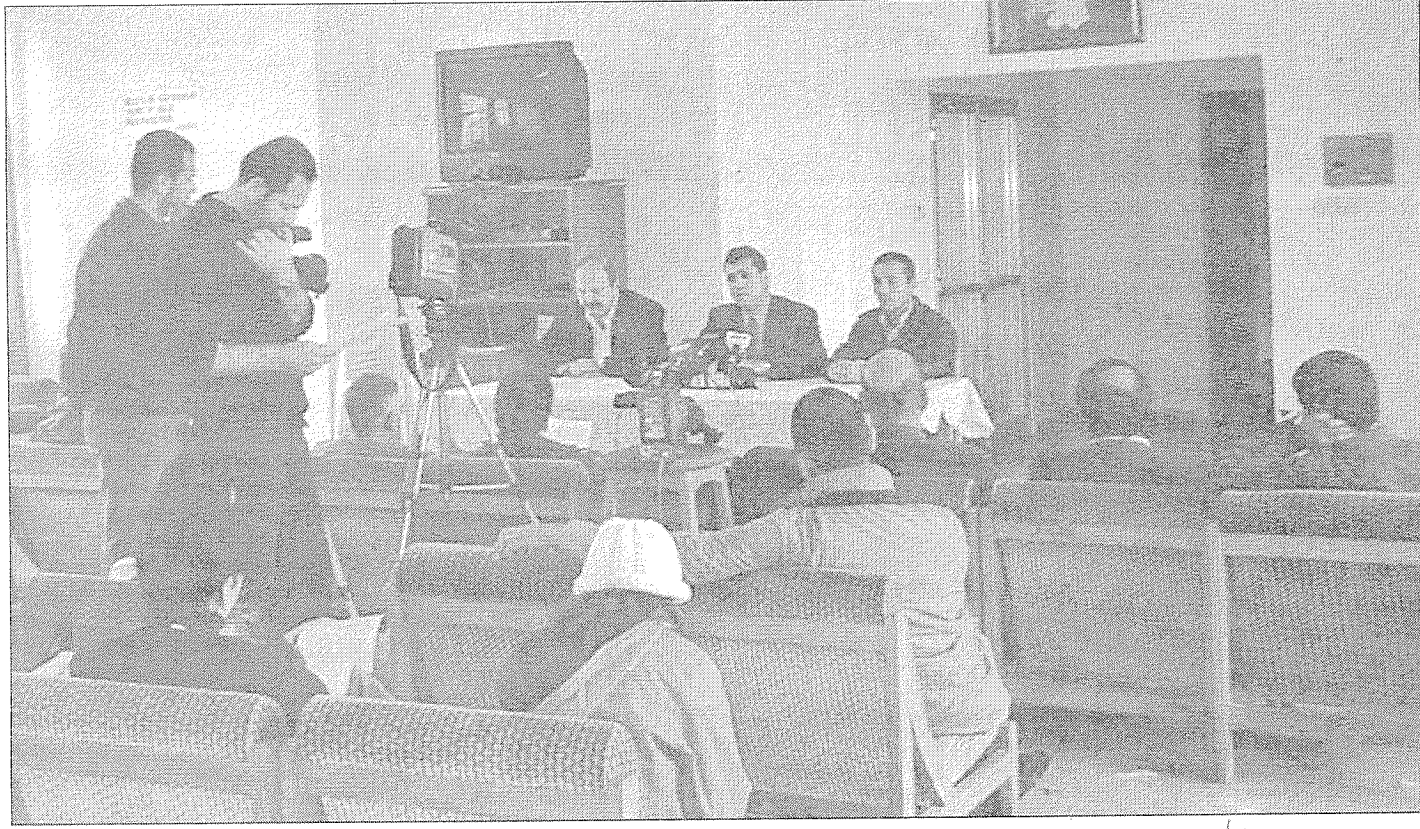
5. BMBP kabaran kitle hareketinin

önderliğini almaya cesaret edemedi ve bir Protesto Örgütü olarak kaldı.

6. Kuzey Kıbrıs'ta BMBP komitelerinin çeşitli yerlerde örgütlenmesi ve eylemleri daha etkili hayata geçirmeleri bazı BMBP üyeleri tarafından engellendi."

Seminer daha sonra katılımcıların soruları, Londra'da ne gibi katkılarının yapılacağı ve değerlendirmeleri ile sona erdi.

Seminer yaklaşık üç saat sürdü.



BMBP'den yeni eylem planı

● **BMBP Komitesi 22 Mart tarihinde düzenlediği basın toplantısında yeni eylem planını açıkladı. Toplantının tam metni aşağıdadır.**

BASIN TOPLANTISI METNİ

Değerli Basın Mensupları, Kıbrıs sorunun çözümü ve AB üyeliği için Kıbrıs Türk Halkının karşı karşıya geldiği en elverişli çözüm paketlerinden biri BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın Planıdır. Bu Planın ortaya atılması ile başlayan ve Kıbrıs Türk halkının en yoğun tartışma dönemini yaşadığı son 4 aylık zaman, belkide 40 yıllık bir birikimi Kıbrıs Türk halkına kazandırmış bulunmaktadır.

Bu sürenin içinde en anlamlı olay Kıbrıs Türk Halkı'nın yıllardır süren "Çözumsuzluk" şartlarına artık tahammül etmediğinin ortaya çıkmasıdır. Bu süre içinde Kıbrıs Türk Halkı genci, yaşlısı, kadını, erkeği ile hangi siyasi görüşte olursa olsun geçmiş tüm yargıları yıkarak bu ülkede bir halk olduğunu kanıtlamış bulunmaktadır. Bu topraklarda yaşayan ve geleceğini Kıbrıs'ta eşit bir toplum olarak varetmek isteyen, doğduğu yer neresi olursa olsun Kıbrıs'ta adil ve şerefli bir çözümün eşit siyasi tarafı olarak Annan Planı'na bağlı bir Çözüm ve AB üyeliği çerçevesinde kendi geleceğini demokratik tarzda belirlemek istediğini kanıtlamıştır.

Halkımız grevler, yürüyüşler, mitingler ateş eylemlerini tüm baskı ve tahriklere karşın demokratik olgunluk ve karalılıkla yerine getirdiği bu mücadele süreci yalnız içte değil, tüm dünyada takdirle karşılanmıştır.

Halkımızın demokratik olgunluk ve bilinci devletin sivil asker bürokrasisi yanısıra, başta Denktaş olmak üzere Eroğlu ve Serdar Denktaş'ın demokratik hiç bir değerle bağdaşmayan saldırıları karşısında azalmamış, aksine büyüyen

bir çığa dönüşmüştür. Miting alanlarına bomba koymaktan, devletin yayın organı BRTK'yi pervasızca kullanmaktan, taşıma insanlar ve baskı ile devlet mitingi tertiplemekten tutalım tüm baskı ve yalan kampanyaları ile yola çıkanları halkımız mahkum etmiştir. Bu ülkenin yurtsever insanlarını devletin en başında bulunanlar sorumsuzca ve yalan çamur atmalarla yabancılar "para alanlar" diye takdim etme pervasızlığını göstermişlerdir. Ama halkımız onları yalanları ile başbaşa bırakmıştır.

Sonuçta bu egemen güçler kendi halkına karşı La Hey de Annan Planı'na bağlı bir çözümü dinamitlemekle kendi halkına karşı sözde bir başarı elde etmişlerdir. Ama bu tam bir yenilgidir. Çünkü Kıbrıs'ta çözümü tıkamakla hem Kıbrıs Türk Halkını hem de Türkiye'yi son derece zor bir duruma itmişlerdir. Kuşkusuz bu provakasyonu gerçekleştiren Denktaş ve Eroğlu ikilisi bu işleri yalnız başına yapmamıştır. Türkiye'de, Türkiye'nin AB sürecine karşı olan ve bu yüzden Kıbrıs kartını Türkiye'nin AB sürecini kesmek için kullanan Türkiye'deki asker ve sivil bürokrasi ile tüm gerici güçlerle dayanışma içerisinde gerçekleştirmişlerdir.

Oynadıkları bu gerici rolün ağır sonucu hem Kıbrıs'ta hem de Türkiye kendini büyük siyasi ve ekonomik zorluklarla göstermeye başlamıştır. Bu siyasetleri yüzünden Türkiye yi de tüm dünya ile AB ve BM dahil karşı karşıya getirmişler ve Türkiye halkına da içerisinde bulunduğu ekonomik, siyasi ve demokratik sorunlarını aşma imkanlarını daraltmışlardır.

Kıbrıs Türk Halkına yaşattıkları ekonomik yıkım ve yoksulluk siyasetine de devam etmek için Türkiye'nin kaynaklarını bu zor koşullarda almak hayali ile sözde ekonomik paket yalanı sunmaya çalışmaktadırlar.

Bu gün bu akıl ve mantık dışı siyasetle Kıbrıs'ın AB'ne üyelik sürecini, Kıbrıs Türk toplumunun iki bölge siyasi eşitlik ve Kıbrıs'ta ortaklık süreci dışında kalarak gerçek-

leşmesini sağlamışlardır. Biz Kıbrıs Türk toplumun sivil ve demokratik örgütleri olarak La Hey'deki Denktaş oyunundan sonra tek tek bireyler olarak Kıbrıs'ın AB üyeliği ile 1960'daki Kıbrıs Cumhuriyeti'ndeki ortaklık haklarımızdan ötürü "AB yurttaşlığı" kapsamındaki konuma geldiğimiz bilinci içindeyiz. Annan Planı'na bağlı çözüm ve AB üyeliği isteneye halkımıza gerek yerel gerek Türkiye'deki yayın organlarından bu istemi değersizleştirmek için bunlar "AB pasaportu almak için bu yoldadırlar" diye yaptıkları çarpıtmalarını hatırlarsak oynadıkları bu çirkin oyun ile Kıbrıs Türk Halkı'nın toplumsal olarak Ortaklığın eşit tarafı olma hakkımızı dinamitlemekle, sonuçta bize yalnızca bireysel olarak bu olguyu getirdiklerini görmekteyiz. Şimdi toplumsal Ortaklık haklarımızı pervasızca çiğneyen Denktaş ve Türkiye'deki gerici ortakları karşımıza geçmişler bize AB yurttaşlığı olgusunu sanki göz kapatarak sunacakları gibi konuşmaktadırlar.

Değerli basın mensupları bu çerçevede mücadele daha bitmemiştir. Biz BM Genel Sekreteri'nin BM Güvenlik Konseyine sunacağı rapor ve AB nin Kıbrıs'ı tam üye yapacağı sürece kadar Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğüne atıf yapacaklarına ve Statükoyu Kıbrıs Türk halkının kabul etmediği bilinci içerisinde olacaklarına inanıyoruz. Dolayısı ile her şey bitmiş değildir. Çözümü Kıbrıs'a getireceğiz. Bunun için 2004 Mayıs ayına kadar olan sürede çözüm koşullarını yaratmak için mücadele önümüzde durmaktadır.

Bunu sağlamak, yani "Statükoyu" değiştirmek için Statükoyu savunanları değiştirmek önümüzdeki en temel görevdir. 2004 Mayıs ayına kadar olan süreyi gerek ülkemizdeki gerekse Türkiye'deki statükoyu kabul etmeyen tüm demokratik güçlerle dayanışma içinde değerlendirmek azminde ve kararlılığımızdır. Hiçbir şey bitmedi. Gerçekte kaybeden egemen güçlerdir. Onlar halkı

kaybetmişlerdir. Halkımızın çözüm arzularına karşı kazandıkları bu gerici durumu bozmak için elden gelen tüm demokratik mücadeleyi sürdüreceğiz. Bunun için ilk adım olarak halkımızın demokratik iradesini, medis ve devleti gasp ederek engellemeye çalışanlara "Biz Halkız ve Varlığımız" demek için kolları hep birlikte sıvayacağız. Halkımızın gasbini iradesini tüm dünyaya göstermek ve halkın kendi iradesine sahip çıkışını kanıtlamak maksadı ile 25 Mart'ta ilk Ateş eylemini gerçekleştiren Doğancı Köyü'nden başlamak üzere "Halkın iradesinin Çözüm ve AB üyeliğinde olduğunu göstermek maksadı ile demokratik gösteri ve eylem hakkımızı kullanarak "halkımızın önceden beyan ettiği iradesini kayıt altına alma eylemini" başlatıyoruz. Eylemimizi yerleşim yerlerinde tek tek bir takvim içinde sürdüreceğiz.

Halkımızın verdiği vergilerle yoksul insanımızın ödediği KDV'lerle şekillenen devlet bütçesinde bir trilyonluk kaynağı Annan Planı'nın engellenmesi için "Beklenmeyen Giderler Kalemi" oyunu ile sarf eden Denktaş, Eroğlu ve Serdar Denktaş'ın çözümsüzlük siyasetlerinin inadına biz bu eylemleri halkımızın yaratıcı enerjisi ve gücü ile gerçekleştireceğiz.

Tüm halkımıza sesleniyoruz, "Derlenip Dürülmesin Bayraklar..." Bizim kavgamız insanlık kavgası, yurda sahip çıkma kavgası, barış ve Kıbrıs'ta Çözüm ve geleceği bu topraklarda bir halk olarak yaşamak kavgasıdır. Statükoyu değiştirmek ve çözümü gerçekleştirmek için mücadelemizi yükselteceğiz. Halkımız gözünü örgütlerimizin açıklamalarından, kulağını eylem çağrılarından yana tutsun. Yolumuz açık olsun. Yolumuz Çözüm ve AB üyeliği ni toplumsal olarak kazanmak yoludur.

"Birliğiz, güçlüyüz, değiştireceğiz, çözeceğiz"

Bu Memleket Bizim Platformu

Nazlıca

Nazlı Şahin

Baharımı Emperyalistler Çaldı

"21 Mart Newroz, baharın canlandığı ve rengarenk kır çiçeklerinin açtığı, baharı müjdeleyen ve zalim Dehak'a karşı kazanılan kavganın ve barışın sembolü bahar bayramını çaldılar. Beklediğim, güzelliğiydi baharın, Amerikan, İngiliz uçaklarının attığı bombalar değil. Yaşamın yeniden canlandığını görmek istiyordum, etrafımdaki ölüleri değil. Kan kokuyor her yanımız, vahşice bir saldırganlıkla kardeşim öldürülüyor cephede. Annem ne yapacağını bilemeden sarılmış sığınaktaki kardeşlerime. Babam düşen bombaları sayıyor ha bire. Gelecek için planlar yapmışım birkaç zaman önce, şimdi tek istediğim, bombalardan sağ kalabilirsem sonsuza dek emperyalizme karşı kin ve öfke ile savaşmak.

Vatanımı, ailemi, sevdiğilerimi ve ülkemini geleceği olan çocuklarımı savunmak için emperyalistlere karşı savaşmak ve çalınan baharımı geri alabilmek için ölüm kusan silahlardan birine de ben sahibim şimdi. Anladım ki, savaşmadan, bütün emperyalistleri yok etmeden barış gelmeyecek ülkem, barış gelmeyecek dünyaya.

Sizlerden istediğim tek şey, Irak savaşının gerçeklerini ülkenizde yaşayanlara ve tüm dünya ülkelerindeki insanlara anlatmanız. Bu savaş, Irak petrolünü ele geçirip, dünyanın tek hakimi olmak isteyen ABD'nin tek tarafı başlattığı bir savaştır. Saddam'ı kendi beslemiş ve büyüttü, derdi Saddam'ın gitmesi değil Irak'ı işgal edip bu toprakların gelir kaynağı petrole sahip olmaktır. Benim Saddam konusundaki düşüncelerimin ne olduğunu bilirsin, silaha sarılıp ülkeme sahip çıkmam Saddam için değil, ülkem geleceğinin emperyalist canavarların elinde yok olmasına izin vermemek içindir. Emperyalizm aç gözlü ve doymak bilmez bir canavardır. Belki de, yarın, sıra sizin ülkenize gelecektir. Çiğliği barıştan yana olan, sevgi dolu yüreğine ve senin gibi düşünen dünya insanlarını, halkların barış içinde yaşamalarını getirecek güzel günler için savaşmaya çağınıyorum.

Tekrar görülebilir miyiz, bilmiyorum."

10 yıl önce bir deniz kenarında tanışmıştım Haji Muhammet'le, ticaretle uğraşan bir babanın üniversiteli oğluydu. Iraklı olduğunu öğrenince Körfez savaşında neler yaşadıklarını, Irak'ın o günkü durumunun ne olduğunu, savaşın nedenlerini konuşmuştuk. O günden sonrada arada bir yazmıştık birbirimize. Yüreği sevgi dolu bir insandı, "bu güne kadar elime hiç silah almadım, almaya da niyetim yok, insanları öldürmek bana göre değil, yaşamı insana ben vermiyorum, nasıl alabilirim ki" diyordu. Kürt kökenliydi Haji, ama Kuzey Irak'ta değil Bağdat'ta yaşıyor. (Şu anda hala yaşıyor mu???) Halepçe katliamını asla unutmadığını, Saddam'ın ne kadar zalim bir diktatör olduğunu ve Saddam'ın ABD'nin beslemesi olduğu konularını tartışıp hem fikir olmuştuk, ama halkların gerçek kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu, dünyaya gerçek barışın gelebilmesi için emperyalistlerle savaşmak gerektiği konusunda hem fikir değildik. Yukarıdaki e-mailinde yazdıkları o günkü konuşmalarının tersini savunduğunu gösteriyor, çünkü emperyalistlerin en acımasız saldırılarıyla karşı karşıyalar şimdi.

Evet, bu gün Irak'a bombalar yağıyor, içim acıyor, yüreğimdeki tıfıl bir sızı boyuna devam ediyor. "Belki de yarın sıra sizin ülkenizde" diyor Haji, belki değil, Irak'tan sonra sıraya aldığı ülkelerin içinde benim ülkemde var, zaten şimdiden bir çok bölgeyi işgali altına almış durumda. Vatan, Millet, Sakarya diyenlerin nedense hiç sesi soluğu çıkmıyor. Doların yeşil rengi ve sayıca fazlalığı, insanlık onurlarını satmaya ve vatan topraklarını ABD askerlerine vermeye yetiyor, gerçek vatan hainlerinin de kimler olduğunu halka açıkça gösteriyorlar. Satılmışlığın ve utanmazlığın son sınırlarına gelmiş bir yönetimden başka bir şeyde beklenemezdi zaten.

Emperyalist savaşlara karşı çıkmak insanlık onurudur.

Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan bir dostun gönderdiği Newroz mesajında ise şöyle diyor, "Halklar acı çekerken, NEWROZ'u kutlamak...! Güller açsın gönüllere, yaşama baharı gelsin artık..." Evet dostum, yaşama baharı getirmeliyiz artık.

Dünyayı değiştirmek bizlerin elindedir, barış için daha güçlü haykırmak gerektiği bir dönemdeyiz, emperyalizme karşı mücadele bayrağını yükseltelim.

Irak halkına ve tüm dünya ülkelerinin ezilen halklarına sahip çıkıp, emperyalizme karşı daha güçlü savaşalım.

Güney Kıbrıs'taki Partiler, Küçük Siyasi Örgütler ve Papadoboulos'un Koalisyon Hükümeti Hakkında Açıklamalar:

Hazırlayan: JOSEPH P

Siyasi Partiler:

AKEL: (%35, 21 Milletvekili) AKEL, 1940'larda Kıbrıs Komünist Partisi'nin (1923) yerini alan ve Kıbrıs'ın en büyük işçi sendikası (PEO) ile sıkı ilişkileri olan partidir. HARAVGI (Şafak) isimli kendi günlük gazetesini yayınlamaktadır. ASTRA radyo istasyonu üzerinde de büyük etkisi vardır. Güneyde sol kanata ait tek parti olduğu söylenebilir. Partiyeye destek işçi sınıfından ve geniş bir küçük bujuva kesimden gelmektedir. SSCB ile sıkı ilişkide bulunmasına rağmen AKEL'in hiçbir zaman devrimci niteliği olmamıştır. Hele SSCB'nin 1991'de çökmesinin ardından, pratik çalışmalarında geçmişten beridir uyguladığı "Avrupa Komünizmi"ni, yani komünizmin devrimle değil evrim ile elde edilebileceğini, proleter diktatörlüğü yerine burjuva parlamentosu aracılığı ile elde edilebileceğini savunan doktorini, teoride de kabul ettiğini açıkça ortaya koydu. AKEL hiçbir zaman başkanlık seçimine tek başına katılmamıştır. Kendini her seçimde merkez-sağ kanat adayları desteklemekle sınırlanmıştır. Parti Genel Sekreteri Dimitris Hristofias 2001'de Parlamento başkanı olarak seçilmişti ve halen bu görevdedir. Aynı zamanda da Tasos Papadoboulos hükümetine 4 bakan vermektedir.

DiSi: (%34, 20 Milletvekili) 1976'da Glafkos Klerides tarafından kurulan parti desteğini 1974 darbesine ya katılmış ya da destek vermiş olan Makarios karşıtı, aşırı milliyetçilerden almaktadır. Süreç içerisinde DiSi aşırı sağ kanat yerine sağ kanadın temsilcisi rolünü üstlendi ve hakim sınıfın temsilcisi olarak kabul gördü. Şu anki desteğini iş çevreleri, devlet memurları ve çiftçilerden almakta, ve Kilise ile iyi ilişkilerini korumaktadır. 1993 ile 2003 yılları arasında hükümette idi. 2003'deki başkanlık seçimlerinde kaybetmiş olaması parti içinde bir kriz ortamı yarattı. Eski dış işleri bakanı Kasoulides önümüzdeki parti kongresinde Anastasiades'i devirip yerini alma girişimlerinde bulunmaktadır.

DİKO: (%15, 7 Milletvekili) Yeni seçilen Cumhurbaşkanı Tasos Papadoboulos'un başkanlığını yaptığı parti. 1976'da Spiros Kyprianu tarafından kurulan parti Makarios taraftarlarını toparladı ve sağın orta kanadını temsil ederek DiSi'ye karşı denge olarak ortaya çıktı. Kyprianu 1977'de Makarios'un yerini aldı ve 1978'de tek aday olarak katıldığı seçimin sonucunda Başkanlığa getirildi. 1983 seçimlerinde Kyprianu, bir asgari program çerçevesinde kurulan ittifak sonucunda AKEL tarafından desteklendi. Bu birliktelik 1985'de Kyprianu'nun Kıbrıs görüşmelerinde takındığı sert çizgi neticesinde son buldu. Kyprianu 1988 seçimlerini Vasiliou'ya kaybetti ve DİKO 1993'de DiSY ile koalisyon kurana kadar iktidar olamadı. DİKO desteğini memur kökenli küçük burjuva kesimlerden almaktadır ve Kilise ile de iyi ilişkiler gütmektedir. Papadoboulos 1970'lerde kendi partisini kurduğundan DİKO'nun kurucu üyelerinden değildir. 1980'lerde (kendi partisi Meclise giremeyince) DİKO'ya geçiş yaptı ve Kyprianou'nun 1999'da istifası neticesinde parti başkanlığına seçildi. 2003 başkanlık seçimlerinde parti başkanı T. Papadoboulos AKEL ve KİSOS tarafından desteklenerek cumhurbaşkanlığına seçildi. Üç bakan ile hükümetin ortağıdır.

KİSOS: (Eski EDEK): (%7, 4 Milletvekili) 1960'ların sonunda Vasos Lissarides tarafından kurulan parti sosyalist-milliyetçi karışımı bir siyaset güderek siyasi spektrumda orta-sol



çizgiyi temsil etmektedir. Yunanistanın PASOK partisi ile sıkı ilişkileri vardır (başka hiç bir partinin Yunan partileri ile sıkı ilişkileri yoktur) ve PASOK'un evrimini takip etmiştir (radikal reformizm ve güçlü refah-devleti anlayışından, sulandırılmış sosyal demokrasi ve üstü örtülü yeni liberal felsefelerle dönüş gibi...). Şu anki başkanları, Omriou Klerides'in ikinci hükümetinde kısa bir dönem katılmıştı. Papadoboulos hükümetine iki bakan ile katılmışlardır.

NEO: (%2, 1 Milletvekili) 1990'ların ortalarında Nikos Kutsu tarafından kuruldu ve güney Kıbrıs'ta Kıbrıs sorununa iki toplumlu, iki bölgeci bir çözüm anlayışını kabul etmeyen tek partidir. Kilise liderliği ile sıkı ilişki içindedir, ve destekçileri aşırı milliyetçilerden oluşmaktadır.

KOP (ÇEVRECİ HAREKET): (%2, 1 Milletvekili) 1990'ların ortalarında Perdiki tarafından kuruldu ve solun orta kanadından destek görmekte olmasına rağmen siyasi programında tutarlılık ve açıklıklardan yoksundur. Kıbrıs konusunda hafif milliyetçi konumunda bulunmakta olmasına rağmen, DİKO ve de özellikle DiSY ve NEO ile bağdaştırılan şovenist histeriye karşı çıkmaktadır. Tüm diğer çevreci örgütler gibi, parti yerine hareket olarak imaj yaratmayı tercih etmektedir. Eylemlerinde diğer partilerin aksine, konferans salonlarını değil sokakları tercih etmektedir.

ADİK: (%2, 1 Milletvekili) 1990'larda Mihailides tarafından kurulan parti

güneyin en kişisel partisi konumundadır. Destekçileri Mihailides'in milletvekilliği döneminde kendisinden yardım alanlardan oluşmaktadır. Genel anlamda milliyetçi ve muhafazakar bir siyasi çizgi izlemektedir.

KED: (%2, 1 Milletvekili) 1993'de Yorgo Vasiliu tarafından kurulan parti birkaç yıl sonra Papapetrou önderliğinde AKEL'den kopan (ADİSOK) bir grup ile birleşti. Kıbrıs sorununa acil çözüm talep etmekte ve sosyal ekonomik konularda milliyetçilik yerine yeni liberalizmi desteklemektedir.

Siyasi örgüt ve guruplar:

KEA: 1990'ların sonunda DİKO'dan ayrılan Hrisostomides tarafından kuruldu. Özünde küçük orta liberal, yeniliği (modernizm) kutlayan (yeni liberal felsefeden uzaklaşmayan) az da olsa ilerici bir guruptur. Yeni koalisyon hükümetinin de sözcülüğünü yapan Hrisostomides tipik burjuva tartışmaların zaaflarını aşabilecek düşünce kabiliyetine sahip, orijinal reformist olarak kendisini tanıtabilecek kadar beceriklidir.

İŞÇİ DEMOKRASİSİ: Britanya SWP'nin altında enternasyonal Troçkist bir yapılanmanın Kıbrıs uzantısıdır. Gazete yayınlamakta (Ergadiki Demokrada-İşçi Demokrasisi), seçimlere katılmamakta ve işçi sınıfının etkinliğini artırabilmek gayesi ile seçimlerde AKEL'i desteklemektedir. AKEL'i reformizm'le suçlamakta ve komünizme varmanın yol-

unun devrimden ve proletarya diktatörlüğünden geçtiğine inanmaktadır.

SOL-KANAT: Troçkist yapılanmaya sahip küçük bir gurup ve kendi gazetesini (Socialist Expression) yayınlamaktadır. Enternasyonalist bir gurup olma iddialarına bakılırsa yurt dışındaki, özellikle de Yunanistan'daki bazı guruplarla sıkı bağları vardır. Geçmişte başka sol kanattan guruplar ile birlikte EDEK'e (KİSOS) katılmıştı, ne var ki daha sonra uzaklaştırıldı. Geçmişte slogan yazma gibi konularda daha aktif bir rol almata idi ve zaman zaman işçi sınıfının birliğini ve AKEL ile EDEK (KİSOS)'un işbirliğini talep etmektedir.

KIBRIS ANARŞİST ÇEKİRDEK:

Kapitalizmin ve devletin yıkımı ve yerine Libertaryen Komünizmin (devletsiz komünizm) kurulmasını talep eden küçük anarşist bir gurup. Enternasyonal bir guruptur ve İsrail, Türkiye, Britanya ve İtalya'daki benzer guruplarla ilişkileri vardır. Özellikle Yunanistan'da bulunan birçok gurupla sıkı ilişkileri vardır. Tüm siyasi parti ve seçimlere karşı tavır sergilemekte ve sadece aktif eylem ve propaganda yapmanın devrimci ayaklanmaya yol açacağını savunmaktadır. Slogan yazma konusunda oldukça aktiftir.

Yeni Hükümet:

Çevrecilerin de desteklediği, Papadoboulos başkanlığında AKEL-DİKO-KİSOS arasında koalisyon hükümetidir. Yeni hükümet içerisinde güç dengesinin ne tarafa çekeceği konusunda tahminler yürütmek bayağı zor olmasına rağmen partiler bir önceki hükümette olduğu gibi cumhurbaşkanı etrafında guruplaşmayı önlemekte büyük rol oynayacak. AKEL'in elinde bulunan 4 bakanlıktan 3'üne partinin sağ kanadına mensup üyeler atanmış olmasına rağmen, en önemli bakanlık olan İçişleri Bakanlığına solda bulunan Hristou atandı. Hristou ve Kazamias'ın (Ulaştırma Bakanı) etkinlikleri büyük bir olasılıkla diğerlerinden daha fazla olacaktır, ancak esas iktidar bir bütün olarak AKEL liderliğinin DİKO ile kapalı kapılar arkasında yapacakları pazarlıklarla yürütülecek. AKEL'in telekomünikasyon'un ve hava taşımacılığının özelleştirilmesine karşı durmayacağı gözlenmektedir. Pek zeki olmayan DİKO üyesi Markos Kiprianu Maliye Bakanlığı'na ve fazla tanınmayan muhafazakar bir entelektüel kimliğine sahip bir başka DİKO üyesi de Eğitim Bakanlığı'na getirildiler. Kilise'nin bir kısmının itirazları neticesinde bu bakanlığın AKEL'e verilmesi engellendi (AKEL Ticaret-Endüstri-Turizm ve Sağlık Bakanlıklarını aldı, DİKO da Çalışma Bakanlığını aldı). Yeni hükümette KİSOS'un etkisi son derece sınırlı olacaktır. Yeni Çevre Ajansı'nın kurulması konusunda çıkan tartışmalara rağmen devletin çevre politikası değişikliğe uğramayacak.

Annan planı ile ilgili:

10 Mart bağlamında halk oylaması yapılmış olması halinde kendi içinde uyum sağlamış olan yegane partiler evet oyu ile KED ve de hayır oyu ile NEO'dur. Çevreciler resmi olarak hayır demelerine rağmen bazı üyeleri evet taraftarıdır. Geriye kalan partiler bu konuda bölüneceğe benzer ve resmi olarak verecekleri cevap karışık olmasına rağmen olumlu olacağına benzer. Hayır taraftarları, tüm partiler içerisinde, Annan Planı'nın oylamada kaybetmesi için ellerinden geleni yapacaklardır.

Küçük partiler arasında KEA ve Sol Kanat evet taraftarıdır ve İşçi Demokrasisi ile Anarşistler hayır taraftarıdır.

RUS KOMÜNİSTLERİNİN SİYASİ STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ ÜZERİNE

J.V. STALİN

Bir broşür taslağı

I-TERMİNOLOJİK TANIMLAR VE ARAŞTIRMAKONUSU

1- Siyasi strateji ve taktiğin etkinlik alanı, uygulama alanı. Proletarya hareketinin objektif ve subjektif olmak üzere iki yanı olduğu kabul edilir, strateji ve taktiğin etkinlik alanı kendini hareketin subjektif yanıyla sınırlar. Objektif yan, proletaryanın ve onun partisinin iradesinden bağımsız olarak onun dışında ve etrafında cereyan eden gelişme süreçlerinden, son tahlilde tüm toplumun gelişmesini belirleyen süreçlerden oluşur. Subjektif yan ise, objektif süreçlerin proletaryanın bilincindeki yansıması olarak proletaryanın içinde cereyan eden süreçler, gerçi objektif süreçlerin seyrini hızlandıran ya da yavaşlatan, fakat onları asla belirlemeyen süreçler oluşturmaz.

2 -Marksizmin teorisi, her şeyden önce objektif süreçleri gelişimleri ve yokoluşları içinde araştırır, gelişme eğilimini belirir, kaçınılmaz olarak iktidara gelecek veya iktidardan düşecek, düşmek zorunda olan sınıf ya da sınıflara işaret eder.

3- Marksizmin programı teoriden çıkarılan sonuçlara dayanır, yükselen sınıfın -bu durumda proletaryanın-, kapitalizmin gelişmesinin belirli bir dönemi boyunca veya tüm kapitalist dönem boyunca hareketinin hedefini (asgari program ve azami program) belirler.

4- Strateji, programın direktiflerini kendine kılavuz edinir ve içte (ulusal) ve uluslararası planda mücadele eden güçlerin tahliline dayanır, proletaryanın devrimci hareketinin yönlendirilmesi gereken genel yolu, genel doğrultuyu saptar ki, oluşan ve gelişen güçler dengesinde en iyi sonuçlar alınabilsin. Buna uygun olarak, sosyal cephe proletaryanın ve müttefiklerinin güçlerinin mevzilenme planını ortaya koyar (genel mevzilenme). "Güçlerin mevzilenme planının ortaya konması", güçlerin mevzilenmesinden -hazır tutulmasından- oluşan ve taktik ve strateji tarafından ortaklaşa gerçekleştirilen fiili (somut-pratik) çalışmayla karıştırılmamalıdır. Bu, stratejinin yolu saptamak ve proletarya kampındaki savaşın güçlerinin mevzilenme planını ortaya koymakla yetindiği anlamına gelmez, tam tersine strateji, mücadeleyi yönetir ve tüm bir dönüşüm dönemi boyunca mevcut taktiklerde düzeltmeler yapar, taktiği desteklemek amacıyla tasarlanırdaki yedeklerden ustaca yararlanır ve onlarla manevra yapar.

5- Taktik, -stratejinin direktiflerini ve gerek ülkedeki gerek komşu ülkelerdeki devrimci hareketin deneyimlerini kendine kılavuz edinen, her verili anda gerek proletarya ve onun müttefikleri içindeki gerek düşman kampı içindeki güçlerin durumunu (yüksek veya düşük kültür düzeyi, yüksek veya düşük örgütlülük ve bilinçlilik derecesi, şu ya da bu geleneklerin varlığı, hareketin şu ya da bu biçimlerinin, temel ve yardımcı olmak üzere örgütlenme biçimlerinin varlığı) hesaba katan ve düşman kampı içindeki uyumsuzluktan ve her karışıklıktan yararlanan taktik-, (stratejik plan temelinde ortaya konan güçlerin mevzilenme planını gerçekleştirme üzere) geniş yığınları proletaryanın safına kazanmak ve onları sosyal cephedeki savaş mevzilerine yakınlaştırmak için tutulması gereken somut yolları, stratejinin başarılarını en emin bir şekilde hazırlayan yolları anahatlarıyla tasvir eder. Buna uygun olarak, Partinin şiarları ve direktifleri onun tarafından ilan edilir ya da değiştirilirler.

6- Strateji, tarihsel dönemlerin, tarihsel dönüm noktalarında değişir, bir dönemden (dönüm noktasından) bir diğerine kadar olan dönemi kapsar; bu yüzden, tüm bu dönem boyunca hareketi, proletaryanın çıkarlarını yansıtan genel hedefe doğru yönlendirir, tüm bu dönemi dolduran sınıflar arasındaki savaşı kazanmayı amaçlar, ve dolayısıyla bu dönem boyunca değişmeden kalır.

Taktik ise, verili dönem, verili stratejik dönem temeli üzerinde inişler ve çıkışlar tarafından, savaşın güçleri karşılıklı ilişkisi tarafından, mücadelenin (hareketin) biçimleri tarafından, hareketin temposu tarafından, herhangi bir bölgedeki, herhangi bir andaki mücadele arenası tarafından belirlenir, ve bu etkenler bir dönemden diğerine zaman ve mekan koşullarına uygun olarak değiştiğinden, stratejik dönem süresince taktik birçok kez değişir (ya da değişebilir); çünkü taktik, tüm savaşı değil, savaşta zafere ya da yenilgiye yol açan sadece tek tek çarpışmaları kucaklar. Stratejik dönem taktik dönemden daha uzundur. Taktik, stratejinin çıkarlarına tabidir. Taktik başarılar, genel konuşulduğunda, stratejik başarıları hazırlar. Taktiğin görevi, kitleleri o şekilde mücadele içine sokmak, öyle şiarlar ileri sürmek, kitleleri o şekilde yeni mevzilere yakınlaştırmaktır ki, tüm mücadelelerin toplamı ile savaş kazanılsın, yani stratejik başarı elde edilsin. Ancak taktik bir başarının stratejik başarıyı engellediği veya ertelediği de olur, böyle durumlarda taktik başarılarından vazgeçmek zorunludur.

Bir ödem. Kerenski altında 1917 başarılarında işçiler ve askerler arasında savaşa karşı ajitasyonumuz kuşkusuz bir taktik eksi ile sonuçlandı, çünkü kitle bizim konuşmacılarımızı kürsüden alaşağı etti, onları dövdü, bazen parçaladı, kitle Partiyeye yakınlaşacağı yerde ondan uzaklaştı. Yine de bu ajitasyon, taktik başarısızlığa rağmen, büyük bir stratejik başarıyı hazırladı, çünkü çok geçmeden kitleler, savaşa karşı yürüttüğümüz ajitasyonun doğru olduğunu anladılar ve bu, onların daha sonra Partinin yanına geçmesini hızlandırdı ve kolaylaştırdı.

Ya da devam. Komintern'in, yirmi bir koşula [14] uygun olarak, reformistlerle ve merkezilerle araya sınır çekme talebi, kuşkusuz belli bir taktik eksiye ifade eder, çünkü bilinçli olarak Komintern "yandaşları"nın sayısını azaltır ve onu geçici olarak zayıflatır, ama bunun yerine Komintern'i güvenilmez unsurlardan temizleyerek büyük bir stratejik artı getirir, ki bu şüphesiz Komintern'in sağlanmasına, onun saflarının sıkışmasına, yani onun gücünün daha da artmasına yol açacaktır.

7- Ajitasyon şiarı ve eylem şiarı. Bunları birbirine karıştırmak yanlış, tehlikelidir. "Tüm İktidar Sovyetlere" şiarı, 1917 Nisan'ından Ekim'ine kadar olan dönemde bir, ajitasyon şiarıydı; Ekim başında (10 Ekim) Parti MK'nin "İktidarı ele geçirme" kararı almasından sonra Ekim'de eylem şiarı haline geldi. Bagdatyev grubu Nisan'da Petrograd'daki çıkışında, şiarların bu şekilde bir karıştırılması hatasını işledi.

8- (Genel) direktif, parti için bağlayıcı olan, şu ve şu zamanda, şu ve şu yerde doğrudan eyleme geçme çağrısıdır. "Tüm İktidar Sovyetlere" şiarı, Nisan başlarında ("Tezler" [15]), bir propaganda şiarı idi; Haziran'da ajitasyon şiarı ve Ekim'de (10 Ekim) eylem şiarı haline geldi, Ekim'in sonunda da dolaysız direktif haline geldi.

Tüm parti için genel bir direktiften söz ediyorum, bu arada, genel direktifin açılımı içinde ayrıca mahalli direktiflerin de olması gerektiği görüşündeyim.

9- Küçük-burjuvazinin yalpalamaları, özellikle politik krizlerin arttığı dönemlerdeki (Almanya'da Reichstag [Alman İmparatorluk Meclisi-ÇN] seçimlerinde, Rusya'da Kerenski altında Nisan, Haziran ve Ağustos'ta ve yine Rusya'da 1921 Kronstadt sırasında [16]) yalpalamaları, dikkatle incelenmeli, göz önüne alınmalı ve bundan yararlanılmalıdır, ama bunlara başeğmek, proletarya davası için tehlikelidir, zararlıdır. Bu yalpalamalar nedeniyle ajitasyon şiarları değiştirilmemelidir, fakat bazen bir direktif ve belki de (eylem) şiarını değiştirmek veya ertelemek mümkün olabileceği gibi, gerekli de olabilir. "Bir gecede" taktiği değiştirmek, bir direktif veya eylem şiarını değiştirmek veya ertelemek mümkün olabileceği gibi, gerekli de olabilir. "Bir gecede" taktiği değiştirmek, bir direktif veya eylem şiarını değiştirmek anlamına gelir, yoksa ajitasyon şiarını değil. (Bkt. 9 Haziran 1917'de gösterinin iptal edilmesi ve benzeri olaylar.)

10- Stratejistin ve taktisyenin sanatı, bir ajitasyon şiarını beceriyle ve zamanında eylem şiarına dönüştürmek ve eylem şiarını da aynı beceriyle ve zamanında belirli somut direktifler haline getirmektir.

II-RUSYA'NIN GELİŞİMİNDE TARİHİ DÖNEMEÇLER

1- 1904-1905 yıllarındaki dönemeç (Rus-Japon savaşı, bir yandan otokrasinin tüm çürüklüğünü ve diğer yandan da proletarya ve köylü hareketinin büyük gücünü ortaya çıkarmıştı) ve Lenin'in, Marksistlerin bu dönemece tekabül eden stratejik planı olarak "İki Taktik" [17] adlı eseri. Burjuva-demokratik devrime doğru dönemeç (dönüşümün özü burada yatıyordu). Kadetlerin hegemonyası altında çarlıkla burjuva-liberal bir uzlaşma değil, proletarya hegemonyası altında burjuva-demokratik devrim. (Stratejik planın özü burada yatıyordu.) Bu plan, Rusya'daki devrimin, Batıdaki sosyalist hareket için bir itici güç olacağı, orada devrimi başlatacağı ve Rusya'nın burjuva devriminden sosyalist devrime geçmesini kolaylaştıracağından yola çıkar (III. Parti Kongresi tutanaklarına, Lenin'in Parti Kongresindeki konuşmalarına [18] ve gerek kongrede gerek "Kadetlerin Bir Zaferi" [19] broşüründe diktatörük kavramının tahliline bakınız). Ülke içinde ve uluslararası planda mücadele eden güçlerin ve bir bütün olarak dönemeç döneminin ekonomi ve politikasının kayıtsız şartsız hesaba katılması. Şubat Devrimi, "İki Taktik" in stratejik planının en az üçte ikisini gerçekleştirerek bu dönemi sona erdirmişti.

2- 1917 Şubat ve Mart'ta Sovyet devrimine doğru dönemeç (mutlak yetki rejimi zıvanasından çıkan emperyalist savaş, kapitalizmin kesin iflasını ortaya çıkardı ve krizden biricik çıkar yol olarak sosyalist devrimin dolaysız kaçınılmazlığını gösterdi).

Halk, burjuvazi ve İngiliz-Fransız sermayesi tarafından yapılan "şan"ı u b a t Devrimi ile (bu devrim, İktidarı Kadetlere devrettiği için, uluslararası bakımdan durumda herhangi önemli bir değişikliğe yol açmadı, çünkü o, İngiliz-Fransız sermayesinin politikasının bir devamı idi), her şeyi altüst eden Ekim Devrimi arasındaki fark.

Yeni dönemece tekabül eden stratejik plan olarak Lenin'in

"Tezler"i. Çıkar yol proletarya diktatörlüğü. Bu plan, "Rusya'da sosyalist devrime başlayacağımız, kendi burjuvazimizi devireceğimiz, böylece Batıdaki devrimi başlatacağımız, ve sonra da devrimimizi sonuna kadar götürmede bize, Batılı yoldaşların yardım edecekleri" görüşünden yola çıkıyordu. Bu dönemeç döneminde iç ve uluslararası ekonomi ve politikanın kaçınılmaz tahli ("İkili iktidar" dönemi, koalisyon kombinasyonları. Kerenski rejiminin ölüm semptomu olarak Kornilov isyanı, savaştan hoşnutsuzluk temelinde Batılı ülkelere ortaya çıkan mayalanma).

3 -1917 Ekim dönemeçi (salt Rus tarihinde değil, dünya tarihinde bir dönüm noktası), (kapitalizmin tasfiyesi ve dünya ölçüsünde sosyalist düzenin kurulması doğrultusunda bir dönemeç teşkil eden, dünya emperyalizmine karşı uluslararası sosyal cephenin varılması olarak, ve emperyalist savaşın yerini alan dönem olarak iç savaşın başlatma, Rusya'da proletarya diktatörlüğünün kurulması (Ekim-Kasım-Aralık 1917 ve 1918'in ilk yarısı) (Barış Kararnamesi, Toprak Kararnamesi, Milliyetler Kararnamesi, gizli antlaşmaların açıklanması, inşa çalışması programı, II. Sovyet Kongresinde Lenin'in konuşmaları [20], Lenin'in "Sovyet İktidarının Görevleri" [20] adlı yazısı, ekonomik inşa).

İktidarda değil, muhalefette olan komünizmin strateji ve taktiği ile, iktidardaki komünizmin strateji ve taktiği arasındaki farkın çok yönlü bir tahlili gerekmektedir.

Uluslararası durum: Rusya'da Sovyet iktidarının varlığı ve gelişmesi için elverişli bir koşul olarak iki emperyalist klik arasındaki savaşın (Brest Antlaşmasının imzalanmasından sonra) devamı.

4- Kısa bir barışçıl inşa döneminde, yani Brest barışından sonra, müdahalecilerle karşı askeri operasyonlar çıkıyor (1918 yazından 1920'nin sonuna kadar). Bu çıkış, Sovyet Rusya'nın askeri zayıflığını yansıtan ve Sovyet devriminin en önemli dayanağı olarak Rusya'da Kızıl Ordunun yaratılması zorunluluğunu vurgulayan Brest barışından sonra başladı. Çekoslovakların eylemi. Murmansk, Arkangelsk, Vladivostok ve Baku'nun Antant askerlerince işgali. Antant'ın Sovyet Rusya'ya savaş açması -tüm bunlar, başlanmış bulunan barışçıl inşadan askeri operasyonlara, dünya devriminin ocağını iç ve dış düşmanların saldırılarına karşı savunmaya doğru bir dönemece kesin olarak koşullandı. (Lenin'in Brest barışı üzerine vb. konuşmaları.) Sosyal devrim uzun bir süre geciktirdi, ve özellikle yukarıda sözü edilen bölgelerin işgal edilmesinden sonra, Batıdaki proleterlerin ciddi bir protestosu söz konusu olmadığı için kendi başımıza kaldığımızdan, kendi Kızıl Ordumuzu kurmak ve Sovyet Cumhuriyetini kendi güçlerimizle savunabilmek üzere zaman kazanmak için, utanç verici Brest Barış Antlaşmasını yapmak zorunda kaldık.

"Her şey cephe için, her şey Cumhuriyetin savunulması için." Savunma Konseyi'nin kurulması vb. bu yüzden. Bu, Rusya'nın tüm iç ve dış yaşamına damgasını vuran savaş dönemidir.

5- Vrangeli'nin hezime uğratılmasından sonra 1921 başından itibaren barışçıl inşa çıkışı, birçok burjuva devletiyle barış imzalanması; İngiltere ile anlaşma ve benzeri.

Savaş bitmiştir, ancak Batılı sosyalistler ekonomimizin restorasyonunda şimdilik bize yardım edecek durumda olmadık-

ları için, sınıai bakımdan daha gelişmiş burjuva devletleri tarafından iktisaden kuşatılmış olan bizler .kendimizi tek tek burjuva devletlerine imtiyazlar yapmak ve tek tek kapitalist gruplarla imtiyaz sözleşmeleri yapmak zorunda gördük; bu alanda da kendi başımıza kaldığımızdan, güçlükleri aşmak için manevralar yapmak zorunda kaldık. Herşey ulusal ekonominin yeniden kurulması için. (Lenin'in ünlü konuşma ve broşürlerine bakınız.) Savunma Konseyi'nin, Çalışma ve Savunma Konseyi'ne dönüştürülmesi.

6 -1917'ye kadar Partinin gelişme aşamaları:

a) Temel çekirdeğin, özellikle "İskra" grubunun yaratılması vs. Ekonomizme karşı mücadele. Credo [22].

b) Geleceğin tüm-Rusya çapındaki işçi Partisi'nin temeli olarak Parti kadrolarının oluşturulması (1895-1903). II. Parti Kongresi.

c) Kadroların işçi Partisi'ne gelişmesi ve proleter hareketin seyrinde Parti saflarının yeni seferber edilen Parti işçileriyle doldurulması (1903 -1904). III. Parti Kongresi.

d) Menşeviklerin, Parti kadrolarına karşı, bunların Partisiz bir kitle haline ("İşçi Kongresi") çözülmesi uğruna savaşı ve Bolşeviklerin, Partinin temeli olarak Parti kadrolarını koruma savaşımı. Londra Parti Kongresi ve işçi Kongresi yandaşlarının yenilgisi.

e) Tasfiyeciler ve Parti yandaşları. Tasfiyecilerin yenilgisi (1908-1910). f) 1908'den 1916 yılına sonuna kadar. Çalışmanın illegal ve legal biçimlerinin birleştirilmesi dönemi ve bütün çalışma alanlarında Parti örgütlerinin büyümesi.

7- Sovyet devleti içinde bir tür Kılıçlı Şövalyeler örgütü olarak Komünist Partisinin, Sovyet devletin organlarını yönetmesi ve faaliyetlerini denetlemesi.

Bu güçlü örgüt içinde, eski kuşaktan devrimcilerin önemi. Eski kuşaktan devrimcilerin saflarının, son üç-dört yıl içinde çekilme yeni fonksiyonerlerle doldurulması.

Lenin uzlaşmacılara karşı uzlaşmaz bir mücadele verirken haklı mıydı? Evet, çünkü aksi taktirde Parti sulandırılmış olurdu, bir organizma değil, heterojen unsurların bir yığını olurdu, aksi taktirde Parti, iç dayanışma ve beraberliğe, emsaliz bir disipline ve eşsiz bir esnekliğe sahip olamazdı ve bu özellikler olmadan Parti ve onun tarafından yönetilen Sovyet iktidarı, dünya emperyalizmine karşı, kendini koruyacak durumda olmazdı. "Parti kendini andırarak güçlenir", diyor Lassalle haklı olarak. Her şeyden önce nitelik, ve ancak ondan sonra nicelik.

8- Proletarya partisinin gerekli olup olmadığı ve Partinin rolü sorunu. Parti, istisnasız bütün biçimlerde proletaryanın mücadelesinin tüm biçimlerini mücadelenin istisnasız bütün dallarında yöneten ve mücadelenin en çeşitli biçimlerini bir tek bütünde birleştiren proletaryanın kumanda heyeti ve kurmaydır. Komünist Partinin gerekli olmadığını söylemek, proletaryanın, özel olarak mücadele biçimlerini inceleyen ve savaş yöntemlerini araştırarak kurmayı olmadan, yönetici gerektiğini söylemek demektir; bu, aptalca birşey olan, kurmay olmaksızın, kurmay olduğunı haldekinden daha iyi savaşıldığını söylemek demektir.

Sürecek

BMBP 22 Mart tarihinde yayınlamış olduğu bir bildiri ile Referendum oylamasının 25 Mart günü Elye'de (Doğancı) başlatılacağını duyurmuştu...

25 Mart günü sabah saat 07:00'den itibaren çevik güce bağlı silahlı, coplu kalkanlı polisler dahil çok sayıda resmi ve sivil kıyafetli polis Elye'ye doluştu. Gün boyu köylüyü tehdit ederek köyde terör estirdiler.

Saat 19:00'da soğuk hava ve yağmura rağmen diğer bölgelerden gelen insanlar, parti liderleri, BMBP komite üyeleri bir şölen atmosferinde toplandı. CTP Genel Başkanı M.A. Talat ve TKP Genel Başkanı H. Angolemlî'nin konuşmalarından sonra Referandum oylamasına geçildi. Bu andan itibaren coplu kalkanlı çok sayıda polis halk

kitlesinin etrafını sarak sandığı almak üzere kalabalığın ortasına saldırdı. Çıkan arbede sonucunda CTP Genel Sekreteri Ferdi S. Soyer'in kucağında olan Referandum sandığı polisler tarafından alındı. Bölgenin giriş çıkışını kapatan polis Düzenleme komitesini tutuklamak istedi. Düzenleme komitesi olarak M.A. Talat F.S. Soyer ve H. Angolemlî öne çıkmalarına rağmen polis Erdoğan Sorakin (K.T.O.E.Ö.S Başkanı) Ahmet Barçın (K.T.O.E.Ö.S Başkanı) Mehmet Bicen (Doğancı Ü. B. Başkanı) Ali Gulle (Dev-İş Başkanı) Niyazi Düzgün (YÖN-SEN Başkanı)

ve İzzet İzcan'ı (BKP Genel Sekreteri) tutuklamak istediğini söyledi. Söz konusu kişilerin polis eşliğinde Güzelyurt E. M.'ne getirilmeleri kabul edilince yollar açıldı.

Tutuklularla birlikte Güzelyurt E. M. Önüne gelen kalabalık bir kitle tutukluların serbest bırakılmasını talep etti ve "Kahrolsun Faşizm" "Faşizme Karşı Omuz Omuz" "Kıbrıs'ta Barış Engellenemez" şeklinde sloganlar atarak saat 24:00'e kadar eyleme devam ettiler.

Tutuklular 26 Mart öğle saatlerinde kendilerine dava okunarak serbest bırakıldılar.



Faşizan Saldırılarına Halktan Protesto

KSP'den Elye'deki olaylara tepki

KSP Elye olayını protesto eden bir basın bildirisi yayınladı. Bildirinin tam metni şöyle:

25 Mart salı akşamı Elye'de sömürge rejiminin, tamamen barışçıl ve sakin geçmekte olan referandum oylaması esnasında halka karşı sergilediği vahşi terör ve şiddet uygulaması ve onun ardından gelen tutuklamalar bir tek şeyi açığa çıkarmaktadır: Korku! Sömürge rejimi Kıbrıs Türk halktan artık korkmaktadır.

Kıbrıs Türk halk aylardır özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve barış için ayakta ve bu amaç doğrultusunda siyasi iradesini ortaya koymuştur. Bu iradesinin uygulanmasının önünde engel olarak TC egemenleri ve onların kuzey Kıbrıs'taki sömürge rejimi durmaktadır. Halkımız referandum talebi ile sömürgecilere ve onların rejimine meydan okumaktadır ve iradesini yaşama

geçirmek için iktidara talip olduğunu ilan etmektedir. Halkımız, Ada'mıza özgürlüğün, barışın, demokrasinin ve bağımsızlığın sömürge rejiminin yıkılıp yerine halkın iktidarının geçmesiyle mümkün olduğunu anlamıştır. Halkımızın bu mücadeledede en büyük silahı, tüm demokrasi ve barış güçlerinin tüm halkımızla birlikte, birliği ve dayanışması ve tek hedefe kilitlenmesidir.

Sömürge rejiminin 25 Mart akşamı halkımıza karşı Elye'de girişmiş olduğu faşist saldırıyı, sendika ve siyasi parti liderlerini nedensiz olarak tutuklamalarını lanetliyoruz. Bu zulümün hesabı her platformda sorulacaktır. Bu baskı ve terör bizi yıldırmayacak, yıldıramayacaktır. Halk iktidarı alacaktır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi

26 mart günü, önceki gün Elye'de gerçekleştirilen referandum eyleminde polisin sergilediği devlet terörünü, şiddeti ve sendikacıları tutuklamasını protesto etmek amacı ile BMB Platformu'ndaki sendikalar bir günlük grev ilan ederek Lefkoşa otobüs terminalinde başlayan bir eylem düzenlediler. Eylem halkın yoğun ilgisiyle sabah saat 10:30'da başladı.

Terminaldeki konuşmaların ardından Yenişehir trafik ışıklarına ordan Peyak önüne doğru yürüyen kalabalık Peyak'tan geçerek Girne Kapısının Sarayönü'ne ve oradan da Denktas'ın sarayının önünden geçerek Kuşulu Park'a uzun bir yürüyüş gerçekleştirdi. Zaman zaman gerginliklerin

yaşandığı yürüyüş esnasında bir ara çevredeki binalardan birinden türk bayrağı sallayarak tahrik edici hareketler yapan birkaç kişiye karşı tepki gösteren kalabalık binaya yönelirse de görevliler tarafından olay yatıştırıldı.

Yeni polis binasına giden yollar polis tarafından kesildi ve kitlenin gidişi engellendi.

Sayay önüne giden yoldaki polis binası önünde 15-20 dk duran kalabalığa karşı silahlı polislerin beklemesi kitlenin öfkesini daha da artırdı.

Sarayönü meydanında yapılan kısa konuşmanın ardından Kuşulu Park'a giden kitle burada tutukluların serbest bırakıldığının açıklanmasının ardından dağıldı.

Kıbrıs'ta
Sosyalist GERÇEK

Sahibi: Kıvılcım Ltd.

Adres: Şht. İbrahim Yusuf Sok. ATÖ Apt. No:5 K.Çiftlik / Lefkoşa
Tel: 0392 22 70 680 Fax: 22 70 681

Baskı:Mavi Basın-Yayın Ltd.

M. İrfanbey Sok. No 30 Lefkoşa Tel: 0392 228 31 05

web: www.st-cyprus.co.uk

e-mail: st-cypru@st-cyprus.co.uk